

**Конвенция за прилагане на споразумението от Шенген
от 14 юни 1985 година
между правителствата на държавите от Икономическия съюз
Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за
постепенното премахване на контрола по техните общи граници**

КРАЛСТВО БЕЛГИЯ, ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ, ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА, ВЕЛИКОТО ХЕРЦОГСТВО ЛЮКСЕМБУРГ И КРАЛСТВО НИДЕРЛАНДИЯ, наричани по-долу "договарящите страни",

КАТО СЕ ПОЗОВАВАТ на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. за постепенно премахване на контрола по общите граници,

РЕШЕНИ да изпълнят волята, изразена с посоченото споразумение, за постигане премахването на контрола по общите граници при движението на хора и улесняването на транспорта и движението на стоки през тези граници,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че Договорът за създаване на Европейската общност, допълнен с Единния европейски акт, предвижда вътрешният пазар да обхваща пространство без вътрешни граници,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че целта, която преследват договарящите страни, съвпада с тази цел, без да се засягат мерките, които следва да бъдат предприети за прилагане на разпоредбите на Договора,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че изпълнението на тази воля изисква поредица подходящи мерки и тясно сътрудничество между договарящите страни,

СЕ СПОРАЗУМЯХА:

**ДЯЛ I
ОПРЕДЕЛЕНИЯ**

Член 1

По смисъла на настоящата конвенция:

Вътрешни граници: означава общите сухопътни граници на договарящите страни, както и техните летища за вътрешни полети и морските им пристанища, които се използват изключително за редовни транспортни превози от или към други пристанища на територията на договарящите страни без прекачване на пристанища извън тези територии.

Външни граници: означава сухопътните и морските граници, както и летищата и морските пристанища на договарящите страни, доколкото те не представляват вътрешни граници.

Вътрешен полет: означава всеки полет, изключително от или към територията на договарящите страни, без кацане на територията на трета държава.

Трета държава: означава всяка държава, различна от договарящите страни.

Чужд гражданин: означава всяко лице, което не е гражданин на държава-членка на Европейската общност.

Чужд гражданин, за който е подаден сигнал за целите на отказ за влизане : означава всеки чужд гражданин, за който е подаден сигнал в Шенгенската информационна система в съответствие с член 9б като лице, на което не трябва да се разрешава влизане.

Гранично-пропускателен пункт: означава всеки пункт за преминаване на границата, който е разрешен от компетентните органи за преминаване на външните граници.

Граничен контрол: означава граничен контрол във връзка с намерение за пресичане на границата независимо от какви съображения.

Превозвач: означава всяко физическо или юридическо лице, което професионално се занимава с превоз на пътници с въздушен, морски или сухопътен транспорт.

Разрешение за пребиваване: означава всяко разрешение, издавано от договаряща страна и което дава право на пребиваване на нейна територия, независимо от неговия характер. В определението не се включва временното разрешение за престой на територията на договаряща страна, с цел разглеждане на молба за предоставяне на убежище или молба за разрешение за пребиваване.

Молба за предоставяне на убежище : означава всяка молба, която представена в писмен, устен или друг вид от чужд гражданин на външната граница или на територията на договаряща страна, с цел да получаване статут на бежанец, съгласно Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. за статута на бежанците, изменена с Протокола от Ню Йорк от 31 януари 1967 г., и в качеството си на такъв да се ползва от право на пребиваване.

Лице, търсещо убежище: означава всеки чужд гражданин, който е подал молба за предоставяне на убежище по смисъла на настоящата конвенция, ако по молбата все още няма окончателно решение.

Разглеждане на молба за предоставяне на убежище : означава всички процедури по разглеждане, решаване и предприемане на мерки при прилагане на окончателните решения относно молба за предоставяне на убежище с изключение на определянето на договарящата страна, която да отговаря за разглеждане на молбата за предоставяне на убежище, по силата на разпоредбите на настоящата конвенция.

ДЯЛ II
ПРЕМАХВАНЕ НА КОНТРОЛА ПО ВЪТРЕШНИТЕ ГРАНИЦИ И ДВИЖЕНИЕ
НА ХОРА
ГЛАВА 1
ПРЕМИНАВАНЕ НА ВЪТРЕШНИТЕ ГРАНИЦИ

Член 2

1. Вътрешните граници могат да се преминават навсякъде, без да се извършва проверка на лицата.
2. Когато обаче общественият ред или националната сигурност налагат това, договарящата страна може след консултации с останалите договарящи страни да вземе решение за ограничен период от време по вътрешните граници да се извършва национален граничен контрол, който е подходящ за определената ситуацията. Ако общественият ред или националната сигурност налагат незабавно действие, то съответната договаряща страна предприема необходимите мерки и своевременно информира за това другите договарящи страни.
3. Премахването на проверката на лицата по вътрешните граници не нарушава разпоредбите на член 22, нито упражняването на полицейските правомощия от страна на съответните компетентни органи съгласно законодателството на всяка от договарящите страни, които се отнасят за цялата им територия, нито засяга задълженията за притежаване, носене и представяне на предвидените в тяхното законодателство лични документи и разрешителни.
4. Проверка на стоките се извършва съгласно приложимите разпоредби от настоящата конвенция.

ГЛАВА 2 ПРЕМИНАВАНЕ НА ВЪНШНИТЕ ГРАНИЦИ

Член 3

1. По принцип външните граници могат да се преминават само на гранично-пропускателни пунктове, и то в рамките на определеното работно време. По-подробни разпоредби, както и изключенията и условията за малък граничен трафик и правилата, които се прилагат към особените категории морски трафик, като например корабоплаване с развлекателна цел или крайбрежен риболов се установяват от изпълнителния комитет.
2. Договарящите страни се задължават да въведат санкции за незаконното преминаване на външните граници извън гранично-пропускателните пунктове и извън определеното работно време.

Член 4

1. Договарящите страни гарантират, че от 1993 г. пътниците на полети от трети държави, които се прекачват на вътрешни полети, подлежат предварително още при влизането на проверка на лицата, както и на проверка на ръчния багаж в летището на кацане на външния полет. Пътниците по вътрешните линии, които се прекачват за полети към трети държави, подлежат на проверка при заминаване заедно с ръчния им багаж на летището на заминаване по външна линия.
2. Договарящите страни предприемат необходимите мерки проверките да се извършват съгласно разпоредбите на параграф 1.
3. Разпоредбите от параграфи 1 и 2 не се отнасят за проверката на регистрираните багажи; този контрол се извършва съответно на летището на крайната цел на пътуване или на летището на първоначално заминаване.
4. До датата, предвидена в параграф 1, летищата се считат чрез дерогация на определението за вътрешни граници, за външни граници при вътрешните полети.

Член 5

1. Разрешава се влизането на чужд гражданин на територията на договарящите страни за престой не повече от три месеца, който отговаря на следните условия:
 - а) притежава определения от изпълнителния комитет валиден документ или документи, които му дават право да премине границата;
 - б) притежава валидна виза, ако такава се изисква;
 - в) при необходимост представя документи, които обосновават целта и условията на възнамерявания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка, както за срока на възнамерявания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или за транзита към трета държава, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства;
 - г) не е регистриран като лице, за което е подаден сигнал за целите на отказ за влизане;
 - д) не се счита за лице, което може да бъде заплаха за обществения ред, националната сигурност или международните отношения на някоя от договарящите страни.
2. Трябва да бъде отказвано влизане на територията на договарящите страни на чужд гражданин, който не отговаря на всички тези условия, освен ако определена договаряща страна не счете за необходимо да извърши дерогация от този принцип по хуманитарни съображения или по съображения, които са свързани с националния интерес или поради международни задължения. В този случай приемането се ограничава до територията на съответната договаряща страна, която е длъжна да предупреди за това другите договарящи страни.

Тези правила не са пречка за прилагането на специалните разпоредби относно правото на убежище, нито на разпоредбите от член 18.

3. Транзитно преминаване се разрешава на чужд гражданин, който има разрешение за пребиваване или виза за повторно влизане, които са издадени от договарящите страни, или по целесъобразност притежава и двата документа, освен ако името му не е включено в националния списък за сигнали в договарящата страна, чиято външна граница лицето се стреми да премине.

Член 6

1. Презграничното движение по външните граници подлежи на контрол от страна на компетентните органи. Контролът се извършва за териториите на договарящите страни на единни принципи в рамките на националните правомощия и националното законодателство, като се отчита интересът на всички договарящи страни.

2. Единните принципи по параграф 1 са следните:

а) проверката на лицата включва не само проверка на пътните документи и останалите условия за влизане, пребиваване, работа и излизане, но и разследване и предотвратяване на заплахата за националната сигурност и обществения ред на договарящите страни. Тази проверка засяга и превозните средства, и вещите, които се притежават от лицата при преминаване на границата. Тя се извършва от всяка от договарящите страни в съответствие със законодателството ѝ, по специално, когато се включва претърсване;

б) всички лица подлежат най-малкото на проверка, чрез която да се установява тяхната самоличност на основата на представени или показване на пътните им документи;

в) при влизане чуждите граждани подлежат на цялостна проверка по смисъла на буква а);

г) на излизане се извършват проверки съгласно изискванията и в интерес на всички договарящи страни в съответствие със закона за чуждите граждани и за целите на разследването предотвратяване на заплахата за националната сигурност и обществения ред на договарящите страни. Този контрол се извършва във всички случаи по отношение на чужденци от трети държави;

д) ако такъв контрол не може да бъде осъществен поради определени обстоятелства, необходимо е да се установят приоритети. В тази връзка контролът за движение при влизане има по принцип приоритет пред контрола при излизане.

3. Компетентните органи използват мобилни формирания за упражняване на наблюдение по външните граници между гранично-пропускателните пунктове; същото се прилага и за гранично-пропускателните пунктове в часовете извън тяхното нормално работно време. Този контрол се извършва по начин, който да не предизвиква лицата да избягват проверката на контролно-пропускателните пунктове. Процедурите по наблюдение се определят по целесъобразност от изпълнителния комитет.

4. Договарящите страни се задължават да разположат достатъчен брой квалифицирани служители за извършване на проверките и наблюдението по външните граници.

5. Осъществява се еднаква степен на контрол по външните граници.

Член 7

Договарящите страни си предоставят помощ и подържат тясно и постоянно сътрудничество за ефективното упражняване на контрола и наблюдението. Те пристъпват по-специално към обмен на всякаква важна и от практическо значение информация с изключение на лични данни, освен ако не е предвидено друго в настоящата конвенция. Доколкото е възможно, те уеднаквяват инструкциите на службите, които отговарят за извършване на проверките, и уеднаквяват

първоначалното и по-нататъшното обучение на персонала на пунктовете за извършване на проверки. Това сътрудничество може да се осъществява и под формата на обмен на служители за връзка.

Член 8

Изпълнителният комитет взема необходимите решения относно правилата за прилагане на контрола и наблюдението на границите.

ГЛАВА 3

ВИЗИ

Раздел 1

Краткосрочни визи

Член 9

1. Договарящите страни се задължават да приемат обща политика по движението на хора, и по-специално на визовия режим. За тази цел те си съдействат взаимно. Договарящите страни се задължават да търсят общо съгласие за продължаване на хармонизацията на своите визови политики.

2. По отношение на трети държави, чиито граждани подлежат на общ визов режим с всички договарящи страни към момента на подписването на настоящата конвенция или след подписването ѝ, този визов режим може да бъде променян само с общо съгласие между всички договарящи страни. Една договаряща страна може да дерогира в изключителни случаи общия визов режим по отношение на трета държава, когато наложителни причини, свързани с националната политика изискват спешно решаване. Тя е длъжна предварително да се консултира другите договарящи страни и при вземането на решение да отчете техните интереси, както и последиците от своето решение.

Член 10

1. Въвежда се единна виза, която е валидна за всички договарящи страни. Тази виза, чийто срок на валидност се урежда в член 11, може да се издава за максимален престой от три месеца.

2. До въвеждането на такава виза договарящите страни признават съответно своите национални визи, при условие че тяхното издаване става на основата на общи условия и критерии в рамките на прилаганите в настоящата глава разпоредби.

3. Чрез дерогация от разпоредбите на параграф 1 и параграф 2 всяка договаряща страна си запазва правото да ограничи териториалната валидност на визата в зависимост от определените общи условия в прилаганите в настоящата глава разпоредби.

Член 11

1. Визата по член 10, може да бъде:

а) пътническа виза, която важи за едно и повече влизания, като продължителността на непрекъснатия престой или на общия престой от последователни посещения не надхвърля три месеца в рамките на едно шестмесечие, считано от датата на първото влизане;

б) транзитна виза, която дава право на притежателя ѝ да премине транзитно един, два и в изключителни случаи повече пъти през териториите на договарящите страни, с цел да стигне до територията на трета държава, като продължителността на транзитното преминаване не може да надхвърля пет дни.

2. Разпоредбите на параграф 1 не изключва възможността, по време на разглеждания шестмесечен период, някоя договаряща страна да издаде при необходимост нова виза, чиято валидност да се ограничи до нейната територия.

Член 12

1. Единната виза по член 10, параграф 1 се издава от дипломатическите и консулските представителства на договарящите страни и при необходимост от представителства на договарящите страни, които са посочени в член 17.

2. Договаряща страна, която отговаря за издаване на такава виза, е обикновено държавата на главната цел на пътуване. Ако тя не може да бъде определена, издаването на визата е по принцип в правомощията на дипломатическата или консулската служба на договарящата страна, на чиято територия се извършва първото влизане.

3. Изпълнителният комитет уточнява условията за прилагане, и по-специално критериите за определяне на главната цел на пътуване.

Член 13

1. Не се поставя виза в пътен документ, ако той е с изтекъл срок.

2. Срокът на валидност на пътния документ трябва да надхвърля срока на визата, като се има предвид отсрочване на нейното използване. Той трябва да дава възможност на чуждия гражданин да се завърне в своята страна на произход или да влезе в трета страна.

Член 14

1. Не може да се постави виза в пътен документ, ако той не важи за никоя от договарящите страни. Ако този пътен документ важи само за една или няколко договарящи страни, поставената виза се ограничава до тази или тези договарящи страни.

2. Ако пътният документ не се признава за валиден в една или няколко договарящи страни, визата може да се издаде под формата на разрешение, което замества визата.

Член 15

По принцип визите по член 10 могат да бъдат издавани, само ако чуждият гражданин отговаря на условията за влизане, които са определени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д).

Член 16

Ако дадена договаряща страна счита за необходимо да дерогира поради едно от изброените в член 5, параграф 2 основания принципа, който е определен в член 15, като издаде виза на чужд гражданин, който не отговаря на всички условия за влизане, които са посочени в член 5, параграф 1, валидността на визата се ограничава до територията на тази договаряща страна и тя е длъжна да предупреди за това другите договарящи страни.

Член 17

1. Изпълнителният комитет установява общите правила за разглеждане на молбите за визи, следи за тяхното правилно прилагане и ги актуализира в съответствие с новите ситуации и обстоятелства.

2. Изпълнителният комитет уточнява освен това случаите, при които издаването на виза подлежи на консултации с централен орган на договарящата страна, към която е

отправено искането за виза, и при необходимост с централни органи на другите договарящи страни.

3. Изпълнителният комитет взема и необходимите решения относно:

- а) пътните документи, на които може да се поставя виза;
- б) органите, които издават визи;
- в) условията за издаване на визи на границата;
- г) формата, съдържанието и срока на валидност на визите и таксите за тяхното издаване;
- д) условията за удължаване или отказ на визите, посочени в букви в) и г), при отчитане интересите на всички договарящи страни;
- е) условията на териториално ограничение на валидността на визите;
- ж) принципите на изготвяне на общ списък на чуждите граждани, които са регистрирани като лица, на които не се разрешава влизане, без да се накърнява член 9б.

Раздел 2

Дългосрочни визи

Член 18

Визите за престой над три месеца са национални визи, които се издават от една от договарящите страни съгласно нейното национално законодателство. Такава виза дава възможност на притежателя ѝ да премине транзитно през територията на другите договарящи страни с цел да влезе на територията на договарящата страна, която е издала визата, освен в случаите, когато не отговаря на условията за влизане, които са посочени в член 5, параграф 1, букви а), г) и д), или ако фигурира в националния списък на сигнали в договарящата страна, през чиято територия той желае да премине транзитно.

ГЛАВА 4

УСЛОВИЯ ЗА ДВИЖЕНИЕ НА ЧУЖДЕНЦИ

Член 19

1. Чуждите граждани, които притежават единна виза и които са влезли редовно на територията на една от договарящите страни, могат да се движат свободно на територията на всички договарящи страни за срока на валидност на визата, при условие че отговарят на условията за влизане, които са посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д).
2. До въвеждането на единната виза чуждите граждани, които притежават виза, издадена от една от договарящите страни, които влизат редовно на територията на една от тях, могат да се движат свободно на територията на всички договарящи страни за срока на валидност на визата, но максимум три месеца, считано от датата на първото влизане, при условие че отговарят на условията за влизане, които са посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д).
3. Параграфи 1 и 2 не се прилагат за визи, чиято валидност е териториално ограничена, съгласно разпоредбите на глава 3 от настоящия дял.
4. Разпоредбите на настоящия член се прилагат, без да се засягат разпоредбите на член 22.

Член 20

1. Чуждите граждани, за които няма изискване за притежаване на виза, могат свободно да се движат на територията на договарящите страни за период до три месеца в рамките на шест месеца, считано от датата на първото влизане, при условие че отговарят на условията за влизане, които са посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д).

2. Разпоредбите на член 1 не препятстват всяка от договарящите страни при изключителни обстоятелства или при прилагане на двустранно споразумение, сключено преди влизането в сила на настоящата конвенция, да продължат престоя на чуждия гражданин на тяхна територия за повече от три месеца.
3. Този член се прилага без да се засягат разпоредбите на член 22.

Член 21

1. Чуждите граждани, които притежават валидно разрешение за пребиваване, издадено от една от договарящите страни могат на основание на това разрешение и на пътните си документи, когато и двата са в срок на валидност, да се движат свободно до три месеца на територията на другите договарящи страни, при условие че отговарят на условията за влизане, които са посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) и не са включени в националния списък на сигнали на съответната договаряща страна.
2. Параграф 1 се прилага и за чуждите граждани, които притежават временни разрешения за пребиваване, издадени от една от договарящите страни и пътен документ, издаден от тази договаряща страна.
3. Договарящите страни изпращат на изпълнителния комитет списък на образци от издаваните от тях пътни документи, разрешения за пребиваване или временни разрешения за пребиваване по смисъла на настоящия член.
4. Разпоредбите на настоящия член се прилагат, без да се засягат разпоредбите на член 22.

Член 22

1. Чуждите граждани, които са влезли редовно на територията на някоя от договарящите страни, са задължени да се регистрират в съответствие с условията, които са определени от всяка договаряща страна, при компетентните органи на договарящата страна, на чиято територия влизат. Тази чужденци могат да се регистрират при влизане или в срок от три работни дни след влизането на територията на договарящата страна.
2. Чуждите граждани, които пребивават на територията на една от договарящите страни и преминават на територията на друга договаряща страна, са задължени да извършат регистрацията по параграф 1.
3. Всяка договаряща страна урежда изключенията от разпоредбите на параграфи 1 и 2 и ги съобщава на изпълнителния комитет.

Член 23

1. В случай че чуждият гражданин не отговаря или повече не отговаря на посочените условия за краткосрочен престой, които важат за територията на една от договарящите страни, обикновено той е длъжен незабавно да напусне територията на договарящата страна.
2. В случай че чуждият гражданин притежава валидно разрешение за пребиваване или валидно временно разрешение за пребиваване, издадени от друга договаряща страна, той е длъжен незабавно да отиде на територията на тази договаряща страна.
3. В случай че такъв чужд гражданин не напусне доброволно или се предполага, че няма да напусне доброволно, или незабавното му напускане се налага от съображения, които са свързани с националната сигурност или обществения ред, чужденецът трябва да бъде експулсиран от територията на договарящата страна, на чиято територия е бил задържан, при условията, предвидени в националното законодателство на тази договаряща страна. Ако прилагането на това законодателство не позволява

експулсиране, съответната договаряща страна може да разреши на заинтересованите лица пребиваване на своя територия.

4. Експулсирането може да се извърши от територията на тази страна към неговата страна на произход или към всяка друга държава, в която е възможно да бъде приет, като се прилагат съответните спогодби за реадмисия, които са сключени с договарящите страни.

5. Разпоредбите на параграф 4 не са пречка за прилагане на националните разпоредби относно правото на убежище, нито са пречка за прилагане на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г., нито са пречка за прилагане на разпоредбите от параграф 2 от настоящия член и разпоредбите на член 33, параграф 1 от настоящата конвенция.

Член 24

При условие че не бъдат определени от изпълнителния комитет съответните критерии и уредени практическите условия, договарящите страни компенсират помежду си финансовите несъответствия, които могат да възникнат при задължението по член 23 за експулсиране, ако това експулсиране не се извършва за сметка на чуждия гражданин.

ГЛАВА 5

РАЗРЕШЕНИЕ ЗА ПРЕБИВАВАНЕ И РЕГИСТРАЦИЯ НА ЛИЦА, НА КОИТО НЕ СЕ РАЗРЕШАВА ВЛИЗАНЕ

Член 25

1. Когато една договаряща страна предвижда издаване на разрешение за пребиваване на чужд гражданин, за който е подаден сигнал за целите на отказ за влизане, тя предварително се консултира с договарящата страна, която го е регистрирала и отчита нейните интереси; разрешението за пребиваване се издава само когато има сериозни основания, а именно такива от хуманитарен характер или произтичащи от международни задължения.

Ако разрешението за пребиваване бъде издадено, договарящата страна, която е подала сигнала, оттегля сигнала, но въпреки това може да регистрира този чужд гражданин в националния си списък на сигнали.

2. Когато се установи, че срещу чужд гражданин, който притежава валидно разрешение за пребиваване, издадено от една договаряща страна, е подаден сигнал за целите на отказ за влизане, договарящата страна, подала сигнала, се консултира с договарящата страната, която е издала разрешението за пребиваване, с цел да се определи дали са налице достатъчно основания за оттегляне на разрешението за пребиваване.

Ако не бъде оттеглено разрешението за пребиваване, договарящата страна, която е подала сигнала, отменя сигнала, но въпреки това може да регистрира този чужд гражданин в националния си списък на сигнали.

ГЛАВА 6

СЪПРОВОЖДАЩИ МЕРКИ

Член 26

1. Договарящите страни се задължават като предмет на задълженията, които произтичат от присъединяването им към Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. за статута на бежанците, изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г., да въведат в своите национални законодателства следните правила:

а) ако на чужд гражданин е отказано право на влизане на територията на една от договарящите страни, превозвачът, който го е превозил до външната граница чрез въздушен, морски и сухоземен транспорт, е длъжен да го върне незабавно за своя

сметка. При искане от страна на граничните органи превозвачът е длъжен да върне чуждия гражданин в третата държава, от която е бил превозен до третата държава, издала пътния документ, с който той пътува, или в друга трета държава, в която те са сигурни, че ще бъде приет;

б) превозвачът е длъжен да предприеме всички необходими мерки, за да гарантира, че чужд гражданин, който е превозван с въздушен или морски транспорт, притежава пътните документи, които се изискват за влизане на територията на съответната договаряща страна.

2. Договарящите страни предприемат мерки в съответствие със задълженията, които произтичат от присъединяването им към Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г., и при спазване на тяхното конституционно право, да установят санкции за превозвачите, които превозват с въздушен или морски транспорт, чужди граждани, непритежаващи необходимите пътни документи, от трета държава към територии на договарящите страни.

3. Разпоредбите на параграф 1, буква б) и параграф 2 се прилагат също така към международните автобусни превозвачи на групи от лица по сухопътен маршрут, като се изключи граничният трафик.

Член 27

1. Договарящите страни се задължават да въведат съответни санкции за всяко лице, което оказва помощ или се опитва да окаже помощ с цел финансово облагодетелстване, да помогне на чужд гражданин да проникне или да пребивава на територията на договаряща страна в нарушение на законодателството за влизане или пребиваване на чужди граждани на тази договаряща страна.

2. Ако някоя договаряща страна има информация за посочените в параграф 1 факти, които представляват закононарушения спрямо друга договаряща страна, тя информира последната за това.

3. Договарящата страна, която моли друга договаряща страна да преследва по съдебен ред, поради това, че е нарушено нейното законодателство чрез посочените в параграф 1 дейности, трябва да конкретизира нарушените законови разпоредби чрез официален доклад или удостоверение от компетентните органи.

ГЛАВА 7

КОМПЕТЕНТНОСТ ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ НА МОЛБИ ЗА УБЕЖИЩЕ

Член 28

Договарящите страни препотвърждават своите задължения по Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г., без географски ограничения на приложното поле на тези инструменти, както и своите задължения да сътрудничат с Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации при прилагане на тези инструменти.

Член 29

1. Договарящите страни се задължават да разглеждат всяка молба за убежище от чужд гражданин, която е подадена на териториите на всяка от тях.

2. Това задължение не обвързва договарящата страна да разрешава на всички лица, търсещи убежище, да влизат или да останат на нейна територия.

Всяка договаряща страна запазва правото си да откаже влизане или да експулсира към трета държава лице, търсещо убежище, на основание на своите национални разпоредби и в съответствие с международните си задължения.

3. Независимо коя е договарящата страна, към която чуждият гражданин отправя молбата си за убежище, само една договаряща страна отговаря за разглеждането на тази молба. Тя се определя според критериите, които са посочени в член 30.

4. Въпреки разпоредбите на параграф 3 всяка договаряща страна запазва своето право от специални съображения, които са свързани по-специално с националното право, да разглежда молба за убежище, дори когато компетентността за това съгласно настоящата конвенция принадлежи на друга договаряща страна.

Член 30

1. Договарящата страна, която отговаря за разглеждането на молбата за убежище, се определя, както следва:

а) ако договаряща страна е издала на кандидата за убежище независимо какъв вид виза или разрешение за пребиваване, тя е компетентна за разглеждане на молбата. Ако визата е издадена на основание разрешението на друга договаряща страна, договарящата страна, която е дала разрешението, е компетентна за разглеждането на молбата;

б) ако няколко договарящи страни са издали на търсеция убежище независимо какъв вид виза или разрешение за пребиваване, компетентна за разглеждане на молбата е тази договаряща страна, която е издала най-дългосрочната виза;

в) до напускането на територията на договарящите страни компетентността по букви а) и б) остава, даже ако срокът на визата независимо от нейния вид или разрешението за пребиваване са изтекли. Ако търсецият убежище е напуснал териториите на договарящите страни след издаване на виза или на разрешение за пребиваване, тези документи обосновават компетентността по букви а) и б), освен ако междуременно срокът им не е изтекъл съгласно национални разпоредби.

г) ако договарящите страни освободят търсеция убежище от изискването за виза, договарящата страна, през чиито външни граници търсецият убежище е влязъл на територията на договарящите страни, е компетентна за разглеждане на молбата.

Докато все още не е завършила хармонизацията на визовите политики и когато търсецият убежище е освободен от изискването за виза само от някои от договарящите страни, договарящата страна, през чиито външни граници е влязъл на територията на договарящите страни на основание, че не подлежи на визов режим, е компетентна за разглеждането на молбите при условията на разпоредбите от букви а), б) и в).

Когато молбата за убежище е подадена до договаряща страна, която е издала транзитна виза на търсеция убежище, независимо дали той е преминал или не паспортна проверка и транзитната виза е издадена, след като държавата, през която се извършва транзитно преминаване, се е убедила от консулските или дипломатическите представителства на договарящата страна, която е крайна цел на пътуване, в това, че търсецият убежище отговаря на условията за влизане в тази договаряща страна, договарящата страна, която е крайна цел на пътуване на търсеция убежище, е компетентна за разглеждане на молбата му за убежище.

д) когато търсецият убежище е влязъл на териториите на договарящите страни, без да притежава някой от определените от изпълнителния комитет документ или документи, които са необходими за преминаване на границата, договарящата страна, през чиято външна граница търсецият убежище е влязъл на територията на договарящите страни, е компетентна за разглеждане на молбата.

е) когато чужд гражданин, чиято молба за убежище е в процедура на разглеждане от дадена договаряща страна, подаде нова молба договарящата страна, която е компетентна за разглеждането ѝ е тази, в която е в ход с разглеждането на първата подадена молба.

ж) когато чужд гражданин, по чиято предходна молба за убежище има окончателно решение от една от договарящите страни, подаде нова молба, договарящата страна, която е компетентна за разглеждането ѝ, е тази, която е разглеждала предходната молба, при условие че кандидатът не е напуснал територията на договарящите страни.

2. Когато договаряща държава се е задължила да разгледа молба за убежище по силата на член 29, параграф 4, договарящата страна, която е компетентна за разглеждането на молбата за убежище по силата на параграф 1 от настоящия член, се освобождава от тези свои задължения.

3. Ако съгласно критериите, които са определени в параграфи 1 и 2, не може да се посочи договарящата страна, която да отговаря за разглеждането на молба за убежище, договарящата страна, която е компетентна, е тази пред която е подадена молбата

Член 31

1. Договарящите страни се стремят да определят по най-бързия възможен начин коя от тях отговаря за разглеждането на молба за убежище.

2. В случай че молба за убежище е подадена до договарящата страна, която не е компетентна по член 30 за разглеждане на молбата от чужденец, който пребивава на нейната територия, тази договаряща страна може да поиска от компетентната за разглеждането на молбата договаряща страна да поеме разглеждането на молба за убежище на това лице.

3. Компетентната договаряща страна е задължена да разгледа молбата по параграф 2, ако тази молба е посочен в параграф 2, при условие че тази молба се направи в шестмесечен срок от подаването на молбата за убежище. Ако молбата не се направи в този срок, договарящата страна, пред която е подадена молбата за убежище, е компетентна за разглеждането на молбата.

Член 32

Разглеждането на молбата за убежище се извършва съгласно националния закон на компетентната договаряща страна.

Член 33

1. Ако търсещият убежище се намира незаконно на територията на друга договаряща страна по време на процедурата, компетентната договаряща страна приема обратно търсещия убежище

2. Параграф 1 не се прилага, в случай че другата договаряща страна е издала на търсещия убежище разрешение за пребиваване с валидност повече от една година. В този случай компетентността за разглеждането на молбата се прехвърля на другата договаряща страна.

Член 34

1. Компетентната договаряща страна е задължена да върне обратно чужденец, чиято молба за убежище е окончателно отхвърлена, и който е преминал на територията на друга договаряща страна, без да има разрешение за пребиваване в нея.

2. Параграф 1 не се прилага, когато компетентната договаряща страна е експулсирала чужденеца от териториите на договарящите страни.

Член 35

1. Договарящата страна, която е предоставила на чужд гражданин статут на бежанец и му дава право да пребивава на нейна територия, е длъжна за поеме, при условие че

заинтересованите лица са съгласни, отговорността за разглеждане на молбата за убежище на член от семейството му.

2. Член на семейството по смисъла на параграф 1 е съпруг/а или дете на бежанец, ако е на възраст под 18 години и не е встъпило в брак или ако бежанецът е на възраст под 18 години и не е встъпил в брак — неговите баща и майка.

Член 36

Всяка договаряща страна, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище, има право по хуманитарни съображения, които се основават на семейни или културни причини, да поиска от друга договаряща страна да поеме компетентност, при условие че търсещият убежище е пожелал това. Договарящата страна, към която е отправена тази молба, преценява дали да я удовлетвори.

Член 37

1. Компетентните органи на договарящите страни при първа възможност се информират взаимно:

- а) за нови правила или мерки, които са предприети в областта на правото на убежище или на разглеждането на молби за убежище веднага след тяхното влизане в сила;
- б) за статистически данни относно месечния брой на пристигащите лица, които търсят убежище, като се посочва главно от кои държави идват те, както и последвалите решения по молбите за убежище, когато има такива;
- в) за появата или значителното нарастване при определени категории лица, търсещи убежище, и всякаква налична информация по този въпрос;
- г) за основни решения в областта на правото на убежище.

2. Договарящите страни гарантират освен това тясно сътрудничество при събирането на информацията относно положението в страните на произход на търсещите убежище с цел съвместна оценка

3. Всяко указание, което е дадено от договаряща страна относно поверителното разглеждане на информацията, която тя съобщава, трябва да се спазва от другите договарящи страни.

Член 38

1. Всяка договаряща страна предава на друга договаряща страна изискваните от нея данни, с които тя разполага, за търсещия убежище, които са необходим за целите на:

- определяне на договарящата страна, която е компетентна за разглеждането на молбата за убежище;
- разглеждане на молбата за убежище;
- изпълнение на задълженията, които произтичат от настоящата глава.

2. Тези данни могат да се отнасят единствено до:

- а) самоличност (име и фамилия, предишни имена, прякори или псевдоними, дата и място на раждане, настоящо гражданство и предходни гражданства на търсещия убежище и при необходимост на членовете на неговото семейство);
- б) документи за самоличност и пътни документи (номер, срок на валидност, дати на издаване, орган издал документа, място на издаване и т.н.);
- в) други необходими данни за установяване самоличността на кандидата;
- г) местожителства и маршрути на пътуване;
- д) разрешителни за пребиваване и визи, които са издадени от договаряща страна;
- е) място на подаване на молбата на търсещия убежище;
- ж) при необходимост датата на подаване на предишна молба за убежище, датата на подаване на настоящата молба, достигнатия процесуален стадий, взетото решение.

3. Освен това една договаряща страна може да изиска от друга договаряща страна да ѝ предостави посочените от търсеция убежище основания в подкрепа на неговата молба и при необходимост основанията за взетото решение относно търсеция убежище. Договаряща страна, към която е отправена молбата, преценява дали може да даде ход на тази молба. При всички случаи предаването на тези сведения зависи от декларираното съгласие на търсеция убежище.

4. Информацията се обменя по молба на някоя от договарящите страни и обменът може да се извърши единствено между определените от всяка договаряща страна органи, като предварително се информира изпълнителният комитет.

5. Предадената информация може да се използва само за предвидените в параграф 1 цели. Такава информация може да бъде предадена на органи и на съдилища, които са отговорни за:

- определяне на компетентната за разглеждане на молбата за убежище договаряща страна;

- разглеждане на молбата за убежище;

- прилагане на задълженията, които произтичат от настоящата глава.

6. Договарящата страна, която предава данните, гарантира за тяхната точност и актуалност.

Ако се окаже, че договаряща страна е предоставила неточни данни или данни, които не следва да бъдат предавани, получаващите договарящи страни се информират незабавно за това. Те са длъжни да поправят тази информация или да я унищожат.

7. Търсещите убежище имат право да получат при поискване предадената информация, която се отнася до тях, докогато тя е на разположение.

Ако те установят, че тази информация е неточна или не е следвало да бъде предоставяна, те имат право да изискват нейното поправяне или унищожаване. Поправки се извършват при условията на параграф 6.

8. Всяка засегната договаряща страна документира предаването и получаването на личните данни.

9. Предоставените данни се съхраняват за срок, който не надхвърля необходимия период за целите, за които е обменена. Договарящата страна преценява своевременно необходимостта от тяхното съхранение.

10. При всички случаи предоставената по този начин информация се ползва най-малко от същата защита, която е предвидена за подобна информация от законодателството на получаващата договаряща страна.

11. Ако информацията не се обработва автоматизирано, а по друг начин, всяка договаряща страна предприема необходимите мерки да гарантира спазването на настоящия член чрез ефективен контрол. Ако договаряща страна разполага с орган от типа на посочените в параграф 12, тя може да възложи контрола на този орган.

12. Ако една или няколко договарящи страни желаят да компютризират обработката на всички или на част от данните по параграфи 2 и 3, тази компютризация се разрешава само при условие, че съответните договарящи страни са приели законодателство, което се прилага към тази обработка, като се прилагат принципите на Конвенцията на Съвета на Европа от 28 януари 1981 г. за защита на лицата при автоматична обработка на лични данни и ако са поверили на съответния национален орган независимия контрол на обработката и използването на данни, които са предавани съгласно настоящата конвенция.

ДЯЛ III
ПОЛИЦИЯ И СИГУРНОСТ
ГЛАВА I
ПОЛИЦЕЙСКО СЪТРУДНИЧЕСТВО

Член 39

1. Договарящите страни предприемат мерки, за да гарантират, че техните полицейски органи при спазване на националното законодателство и в рамките на своите правомощия взаимно си съдействат за целите на предотвратяването и разкриването на престъпления, доколкото националното им законодателство не предвижда молбата да е отправена до съдебните органи, както и молбата или нейното изпълнение не включва прилагането на принудителни мерки от страна на замолената договаряща страна. Когато полицейските органи, към които е отправена молбата, нямат правомощия за изпълнението ѝ, те я препращат на съответните компетентни органи.
2. Предоставената от замолената договаряща страна съгласно параграф 1 писмена информация, не може да се използва от молещата договаряща страна като доказателство в наказателен процес освен със съгласието на компетентните съдебни органи на замолената договаряща държава.
3. Молбите за съдействие по параграф 1 и отговорите на тези молби могат да се обменят между централните органи на всяка договаряща страна, които отговарят за международното полицейско сътрудничество. Когато молбата не може да се отправи своевременно по посочения по-горе начин, тя се адресира от полицейските органи на молещата договаряща страна пряко до компетентните органи на замолената страна и те могат да ѝ отговорят директно. В тези случаи молещият полицейски орган при първа възможност информира компетентния централен орган, който отговаря за международното полицейско сътрудничество на замолената договарящата страна, че молбата е отправена директно.
4. Сътрудничеството в пограничните райони може да се урежда чрез споразумения между компетентните министри на договарящите страни.
5. Разпоредбите на настоящия член не са пречка за по-подробни двустранни настоящи и бъдещи споразумения между договарящи страни с обща граница. Договарящите страни се информират взаимно за такива споразумения.

Член 40

1. Служители на една от договарящите страни, които в рамките на наказателно разследване извършват наблюдение в своята страна на лице, за което се предполага, че е участвало в престъпление, и за което се предвижда екстрадиция, имат право да продължат наблюдението и на територията на друга договаряща страна, ако тя е разрешила презграничното наблюдение на основание предварително представена молба за правна помощ. Съгласието може да е придружено от задължения. При поискване наблюдението може да се повери на полицейски служители от договарящата страна, на територията на която се извършва наблюдението. Молбата за правна помощ по алинея 1 трябва да се отправи до орган, който е посочен от всяка от договарящите страни и има правомощия да предостави или предаде исканото съгласие.
2. В случай че по изключително спешни причини не е било поискано предварително разрешение от другата договаряща страна, служителите, които извършват наблюдението, имат право да продължат и отвъд границата наблюдението на лицето, за което се предполага, че е извършило престъпления, които са изброени в списъка в параграф 7, но при следните условия:

а) определеният съгласно параграф 5 компетентен орган на договарящата страна, на чиято територия продължава наблюдението, трябва да бъде нотифициран незабавно по време на наблюдението, че границата е била пресечена;

б) незабавно се подаде молба за правна помощ по параграф 1, придружена с мотиви, които обосновават пресичането на границата без предварително разрешение.

Наблюдението се преустановява от момента, в който договарящата страна, на чиято територия се извършва наблюдението, поиска това след нотификацията по буква а) или подаване на молбата, посочена в буква б), или, когато пет часа след пресичането на границата не е получено разрешение.

3. Наблюдението по параграфи 1 и 2 може да се осъществи само при следните общи условия:

а) служителите, които извършват наблюдението, са длъжни да спазват разпоредбите на настоящия член и законите на договарящата страна, на чиято територия осъществяват дейността си. Те са задължени да се подчиняват на инструкциите на местните компетентни органи;

б) освен при условията на параграф 2 по време на наблюдението служителите носят документ, който удостоверява, че е дадено съответното разрешение;

в) служителите, които извършват наблюдението, трябва да са в състояние във всеки един момент да докажат, че действат в качеството си на официален орган;

г) служителите, които извършват наблюдението, могат да внесат своето служебно оръжие за времето на наблюдение, освен ако няма изрично противоположно решение от замолената договарящата страна; неговото използване се забранява освен в случаите на законна самоотбрана;

д) забранено е влизането в дома и на места, които не са общодостъпни;

е) служителите, които извършват наблюдението, нямат право да задържат лицето, което е под наблюдение;

ж) всяка операция се представя в доклад до органите на договарящата страна, на чиято територия е осъществена; може да се изиска и личното явяване на служителите, които извършват наблюдението;

з) когато това се изисква от органите на държавата, на чиято територия се извършва наблюдението, органите на договарящата страна, чиито служители извършват наблюдението, допринасят за разследването след операцията, в която са участвали, включително и при съдебните процедури.

4. Служителите по параграфи 1 и 2 са:

— за Кралство Белгия : служителите на съдебната полиция към прокуратурата (*police judiciaire près les Parquets*), на жандармерията (*gendarmerie*) и на общинската полиция (*police communale*), както и при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митническите агенти, относно правомощията им във връзка с незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества;

— за Федерална република Германия : служители на федералната и на провинциалните полиции (*Polizeien des Bundes und der Länder*) както и единствено за трафика на наркотични и психотропни вещества и трафика на оръжие служители на митническите следствени служби (*Zollfahndungsdienst*) в качеството им на помощни служители към прокуратурата;

— за Френската република : офицери и служители на съдебна полиция към националната полиция и на националната жандармерия (*gendarmerie*), както и, при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митнически агенти относно правомощията им, свързани с незаконния

трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества;

— за Великото херцогство Люксембург : служители на жандармерията (gendarmerie) и на полицията, както и при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митнически агенти, относно правомощията им във връзка с незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества;

— за Кралство Нидерландия : служители на националната полиция (Rijkspolitie) и на общинската полиция (Gemeentepolitie), както и при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митнически агенти относно правомощията им във връзка с незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества, служители на данъчните служби за разкриване и разследване на злоупотреби с вносни мита и акцизи.

5. Органите по параграфи 1 и 2 са:

— за Кралство Белгия : Върховният комисариат на съдебната полиция (Commissariat général de la Police judiciaire) ;

— за Федерална република Германия : Федералната криминална полиция (Bundeskriminalamt);

— за Френската република : Централна дирекция на съдебната полиция (Direction centrale de la Police judiciaire),

— за Великото херцогство Люксембург : Главният прокурор на държавата (Procureur général d'Etat)

— за Кралство Нидерландия : Главният прокурор (Landelijk Officier van Justitie), който отговаря за презграничното наблюдение.

6. На двустранна основа договарящите страни могат да разширят приложното поле на настоящия член и да приемат допълнителни мерки в изпълнение на настоящия член.

7. Наблюдението по параграф 2 се извършва само за следните престъпления:

- предумишлено убийство,
- убийство,
- изнасилване,
- палеж,
- фалшифициране на пари,
- квалифицирани кражба с взлом, грабеж и вещно укривателство,
- изнудване,
- отвличане и вземане на заложници,
- трафик на хора,
- незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества,
- нарушаване на законовите разпоредби в областта на оръжията и експлозивите,
- умишлено унищожаване чрез взривяване,
- незаконен превоз на токсични и опасни вещества.

Член 41

1. Служителите на една от договарящите страни, които в своята държава преследват лице, което е заловено на местопрестъплението и е извършило или е участвало в извършването на някое от престъпленията по параграф 4, имат право да продължат без предварително разрешение преследването на територията на друга договаряща страна, когато поради спешни обстоятелства не е възможно компетентните органи на другата договаряща страна да бъдат предварително нотифицирани за влизането на нейна

територия по един от начините, които са предвидени в член 44 или когато тези компетентни органи не са успели да се явят своевременно на място, за да продължат преследването.

Същото важи и за случаите, когато преследваното лице е избягало от предварителен арест или по време на излежаване на присъда с лишаване от свобода.

Служителите, които извършват преследването, се обръщат към компетентните органи на договарящата страна, на чиято територия се извършва преследването, най-късно в момента на преминаване на границата. Преследването се прекратява, когато договарящата страна, на чиято територия то се извършва, поиска това. По молба на служителите, които извършват преследването, местните компетентни органи задържат преследваното лице с цел установяване на самоличността му или арестуването му.

2. Преследването по гореща следа се извършва по един от следните начини, определени в декларацията от параграф 9:

а) служителите, които извършват преследването, нямат право да задържат преследваното лице;

б) когато не е отправено искане за прекратяване на преследването и местните компетентни органи не съумеят да се намесят своевременно, служителите, които извършват преследването, могат да задържат преследваното лице до установяване на неговата самоличност или арестуването му от органите на договарящата страна, на територията на която се извършва преследването.

3. Преследването по гореща следа се извършва съгласно параграфи 1 и 2 по един от следните начини, които се определят с декларацията по параграф 9:

а) районът или периодът от време след прекосяването на границата се определят в декларацията;

б) няма ограничение във времето и пространството.

4. В декларацията по параграф 9 договарящите страни определят закононарушенията по параграф 1 в съответствие с едно от следните условия:

а) Следните престъпления:

- предумишлено убийство,
- убийство,
- изнасилване,
- палеж,
- фалшифициране на пари,
- квалифицирани кражба с взлом, грабеж и вещно укривателство,
- изнудване,
- отвличане и вземане на заложици,
- трафик на хора,
- незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества,
- нарушаване на законовите разпоредби в областта на оръжията и експлозивите,
- умишлено унищожаване чрез взривяване
- незаконен превоз на токсични и опасни вещества
- бягство от мястото на катастрофа с жертви и тежко ранени.

б) Престъпления, които са основание за екстрадиция.

5. Преследването по гореща следа може да се извършва само при следните общи условия:

а) служителите, които извършват преследването по гореща следа, трябва да спазват разпоредбите на настоящия член и законите на договарящата страна, на чиято територия действат; те са длъжни да се подчиняват на инструкциите на местните компетентни органи;

б) преследването се извършва единствено през сухопътните граници;

- в) влизането в частни домове или на места без обществен достъп се забранява;
- г) служителите, които извършват преследването, лесно могат да бъдат идентифицирани или по тяхната униформа, или чрез отличителна лента, било чрез оборудване на колите; забранено е използването на цивилно облекло, комбинирано с използването на немаркирани превозни средства; служителите, които извършват преследването, трябва във всеки един момент да са в състояние да докажат, че действат в качеството си на официални власти;
- д) служителите, които извършват преследването, могат да носят служебно оръжие; неговото използване се забранява с изключение на случаите на законна самоотбрана;
- е) преследваното лице, което е задържано в съответствие с параграф 2, буква б), за целите на явяването му пред компетентните органи може единствено да бъде претърсено; безезници могат да се използват при прехвърляне на задържания; личните вещи на лицето могат да бъдат иззети;
- ж) след всяка операция по параграфи 1, 2 и 3 служителите, които извършват преследването, се явяват пред местните компетентни органи на договарящата страна, на чиято територия се осъществява преследването, и докладват за фактите и обстоятелствата по случая; по молба на тези органи тези служители са длъжни да останат на разположение до достатъчно пълното изясняване на обстоятелствата по тяхната акция; това условие се прилага дори и когато преследването не е довело до арест на преследваното лице;
- з) органите на договарящата страна, чиито служители извършват преследването, предоставят на органите на договарящата страна, на чиято територия се извършва преследването, помощ при следствените действия, последващи операцията, включително и при съдебни процедури.

6. Лице, което е арестувано от местните компетентни органи вследствие на акция по параграф 2, може независимо от своето гражданство да бъде задържано за разпит. По аналогия се прилагат съответните разпоредби на националното законодателство.

Когато лицето не е гражданин на договарящата страна, на чиято територия е арестувано, то бива освободено най-късно шест часа след ареста, като не се броят часовете между полунощ и девет часа сутринта, освен в случаите, когато местните компетентни органи са получили предварително искане за временен арест с цел екстрадиция, независимо от нейната форма.

7. Служителите по параграфи 1—6 са:

— за Кралство Белгия : служителите на съдебната полиция към прокуратурата (*police judiciaire près les Parquets*), на жандармерията (*gendarmerie*) и на общинската полиция (*police communale*), както и при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митническите агенти относно правомощията им във връзка с незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества;

— за Федерална република Германия : служители на федералната и на провинциалната полиция (*Polizeien des Bundes und der Länder*) както и единствено за трафика на наркотични и психотропни вещества и трафика на оръжие служители на митническите следствени служби (*Zollfahndungsdienst*) в качеството им на помощни служители към Прокуратурата;

— за Френската република : офицери и служители на съдебна полиция към националната полиция и на националната жандармерия (*gendarmerie*), както и при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митнически агенти относно правомощията им, свързани с незаконния

трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества;

— за Великото херцогство Люксембург : служители на жандармерията (gendarmérie) и на полицията, както и при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митнически агенти относно правомощията им във връзка с незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества;

— за Кралство Нидерландия : служители на националната полиция (Rijkspolitie) и на общинската полиция (Gemeentepolitie), както и при условията, определени в съответните двустранни споразумения, които са посочени в параграф 6, митнически агенти относно правомощията им във връзка с незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества, трафика на оръжие и експлозиви и незаконното транспортиране на токсични и опасни вещества, служители на данъчните служби за разкриване и разследване на злоупотреби с вносни мита и акцизи.

8. По отношение на съответните договарящи страни настоящият член не засяга член 27 от Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 27 юни 1962 г., изменена с протокол от 11 май 1974 г.

9. В момента на подписване на настоящата конвенция всяка договаряща страна прави декларация, в която определя на основание разпоредбите от параграфи 2, 3 и 4 условията за извършване на преследване по гореща следа на нейна територия спрямо всяка договаряща страна, с която тя има общи граници.

Всяка договаряща страна може във всеки момент да замени своята декларация с друга, при условие че тя не ограничава обхвата на предходната.

Всяка декларация се прави след консултации с всяка договаряща страна, за която се отнася тази декларация, с оглед постигане на еквивалентни правила от двете страни на вътрешните граници.

10. Договарящите страни могат да разширят на двустранна основа приложното поле на параграф 1 и да приемат допълнителни разпоредби при прилагане на настоящия член.

Член 42

По време на операциите по член 40 и член 41 служителите, които действат на територията на друга договаряща страна, се приемат като служителите на тази договаряща страна по отношение на закононарушения, на които биха могли да станат жертва или които биха могли да извършат.

Член 43

1. Когато служители на договаряща страна съгласно член 40 и член 41 от настоящата конвенция осъществяват операция на територията на друга договаряща страна, първата договаряща страна отговаря за щети, причинени от служителите ѝ при изпълнение на тяхната дейност съгласно законодателството на договарящата страна, на чиято територия се осъществява операцията.

2. Договарящата страна, на чиято територия са причинени щетите по параграф 1, възстановява тези щети при условията, които се прилагат за щети, които са причинени от нейните собствени служители.

3. Договаряща страна, чиито служители са причинили щети на някого на територията на друга договаряща страна, обезщетява цялостно последната със сумите, които тя е изплатила на жертвите или на техни правоприемници.

4. Без да се засяга упражняването на тези права по отношение на трети лица и с изключение на параграф 3, всяка договаряща страна се отказва за случаите по параграф

1 от иск за обезщетение на понесените от нея щети, които са причинени от друга договаряща страна.

Член 44

1. Съгласно приложимите в случая международни договори и като се отчитат местните обстоятелства и технически възможности, договарящите страни създават, по-специално в крайграничните райони телефонни, радио-, телексни и други преки комуникационни линии с цел улесняване на полицейското и митническо сътрудничество, а именно за своевременно предаване на информация в рамките на презгранично наблюдение или преследване по гореща следа.

2. Извън тези краткосрочни мерки те отчитат по-специално следните възможности:

- а) обмен на оборудване и изпращане на служители за свързка, които са оборудвани със съответната радиокомуникационна техника;
- б) разширяване на честотния обхват, които се използва в пограничните райони;
- в) създаване на общи връзки на полицейските и митническите служби, които действат в същите райони;
- г) координиране на програмите им за покупка на комуникационна техника с цел инсталиране на стандартизирани и съвместими комуникационни системи.

Член 45

1. Договарящите страни се задължават да предприемат необходимите мерки за да гарантират, че:

- а) управителите на заведения за настаняване или техни служители действат в посока на това настанените чужденци включително и граждани на други договарящи страни, както и на други държави-членки на Европейската общност, с изключение на съпрузи или малолетни, които ги придружават, или членовете на туристически групи, да попълват и подписват лично регистрационните си бланки и да установяват самоличността им чрез представяне на валиден документ за самоличност;
- б) така попълнените регистрационни бланки се съхраняват от компетентните органи или им се предоставят, доколкото тези органи сметат това за необходимо за предотвратяване на опасности, наказателно преследване или изясняване обстоятелствата при безследно изчезнали лица или жертви на произшествие освен в случаите, когато националното законодателство предвижда друго.

2. Разпоредбите на параграф 1 се прилагат *mutatis mutandis* за лица, които отсядат на места, които са предоставени от професионални наемодатели, и по-специално в палатки, каравани или кораби.

Член 46

1. В изключителни случаи всяка договаряща страна може в съответствие с националното си законодателство и без изрично да ѝ бъде поискано, да предоставя на съответната договаряща страна всяка информация, която може да се окаже важна за нея, с цел оказване на помощ в борбата с бъдещи престъпления или при предотвратяване на престъпления, или при заплахи срещу обществения ред и сигурност.

2. Обменът на информация се извършва посредством назначен централен орган, без да се засягат правилата на сътрудничество в пограничните райони, които са посочени в член 39, параграф 4. В изключително спешни случаи обменът на информация по смисъла на настоящия член може да стане пряко между съответните полицейски органи, освен ако съществуват други национални разпоредби. Централният орган се предупреждава своевременно за това.

Член 47

1. Договарящите страни могат да сключват двустранни споразумения, които да дават възможност командироването за определен или неопределен срок на служители за връзка от една договаряща държава към полицейските служби на друга договаряща страна.
2. Командироването на служители за връзка за определен или неопределен срок от време има за цел напредване и ускоряване на сътрудничеството между договарящите страни, а именно чрез предоставяне на помощ:
 - а) под формата на обмен на информация за целите на борбата срещу престъпността, както чрез превенция, така и със законови мерки;
 - б) съдействие при полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси;
 - в) при изпълнение на задачите от органите, които отговарят за наблюдението по външните граници.
3. Служителите за връзка имат задача да консултират или да оказват помощ. Те нямат правомощия за самостоятелно изпълнение на полицейски мерки. Те предоставят информация и изпълняват своите задачи в рамките на инструкциите, които са им дадени от договарящата страна, чиито граждани са, и от договарящата страна, в която са командировани. Те редовно докладват на началника на полицейската служба, в която са командировани.
4. Договарящите страни могат да постигнат съгласие в рамките на двустранни или многостранни споразумения служителите за свързка на една договаряща страна, които са командировани в трети държава, да представляват интересите на една или повече други договарящи страни. По силата на тези споразумения командированите служители за връзка предоставят информация на други договарящи страни по изрична молба или по собствена инициатива и извършват своите задачи за сметка на тези страни в рамките на своите правомощия. Договарящите страни се информират взаимно относно намеренията си по отношение на командироване на служители за свързка в трети държави.

ГЛАВА 2

ВЗАИМОПОМОЩ ПО НАКАЗАТЕЛНОПРАВНИ ВЪПРОСИ

Член 48

1. Разпоредбите на настоящата глава са предназначени да допълнят Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 20 април 1959 г., както и в областта на взаимоотношенията между договарящите страни, които са държави-членки на Икономическия съюз Бенелюкс, глава II от Договора за Икономическия съюз Бенелюкс относно екстрадицията и взаимопомощта по наказателноправни въпроси от 27 юни 1962 г., изменен с протокола от 11 май 1974 г., и да улеснят прилагането на посочените споразумения.
2. Параграф 1 не засяга приложението на по-обхватни разпоредби от двустранни споразумения, които са в сила между договарящите страни.

Член 49

Правна помощ се предоставя и:

- а) при производства за деяния, които са наказуеми по националното законодателство на една от двете или и на двете договарящи страни като правонарушения, преследвани от административни органи, решението на които може да доведе до производство пред съд, който е компетентен по наказателни дела;

- б) при дела за обезщетяване за неправомерно преследване или присъда;
- в) при дела за помилване;
- г) при граждански дела, свързани с наказателни дела, докато наказателният съд не се е произнесъл с присъда;
- д) при връчване на съдебни документи, които се отнасят до изпълнение на присъда или обезпечителна мярка, налагане на глоба или покриване на разходи по дело;
- е) при мерките, които са свързани с отлагане на произнасянето или на влизането в сила на присъда или на обезпечителна мярка, при освобождаване под гаранция, или при спиране или прекъсване на изпълнението на присъда или обезпечителна мярка.

Член 50

1. Договарящите страни са задължени да си предоставят съгласно конвенцията и Договора, които са посочени в член 48, взаимопомощ по нарушения на законовите и подзаконовите разпоредби в областта на акцизите, данък добавена стойност и митата. Под митнически разпоредби са разбират нормите, които са изброени в член 2 от Конвенцията от 7 септември 1967 г. между Белгия, Федерална република Германия, Франция, Италия, Люксембург и Нидерландия, за взаимопомощта между митническите администрации, както и член 2 от Регламент (ЕИО) № 1468/81 на Съвета от 19 май 1981 г.
2. Молбите, които се отнасят до взаимопомощ по злоупотреба с акцизи, не могат да бъдат отхвърляни на основание, че замолената договаряща страна не налага акцизи на посочените в молбата стоки.
3. Молещата договаряща страна няма право да предава или използва информация или доказателствени материали, които са получени от замолената договаряща страна за разследване, съдебно преследване или съдебна процедура, които са различни от тези, които са посочени в молбата, без да е получила предварителното съгласие на замолената договаряща страна.
4. Взаимопомощта по настоящия член може да бъде отказана, когато сумата по недоизплатени или пропуснати задължения не надхвърля 25000 ECU или стойността на изнесените или внесени без разрешение стоки не надхвърля 100000 ECU освен в случаите, когато поради обстоятелствата или самоличността на обвиняемия, нарушението се счита за особено тежко от молещата договаряща страна.
5. Разпоредбите на настоящия член се прилагат и когато поисканата взаимопомощ е за деяния, които се наказват единствено с глоба, наложена от административни органи, а молбата за взаимопомощ е подадена от съдебен орган.

Член 51

Договарящите страни изпълняват съдебни поръчки по разследването или залавянето само при следните условия:

- а) деянието, което е станало причина за съдебна поръчка, според законите и на двете договарящи страни е престъпление, което се наказва с лишаване от свобода или с мярка за задържане за срок не по-малко от шест месеца или се наказва според законите на една от договарящите страни с равностойна санкция, а според законодателството на другата договаряща страна са правонарушения, които се преследват от административни органи, решението на които може да доведе до производство пред съд, който е компетентен по наказателни дела;
- б) изпълнението съдебната поръчка съответства на законите на замолената договаряща страна.

Член 52

1. Всяка договаряща страна може да изпраща пряко по пощата съдебни документи на лица, които се намират на територията на друга договаряща страна. Договарящите страни предоставят на изпълнителния комитет списък на документите, които могат да се изпращат по този начин.
2. Когато има основания да се счита, че получателят не разбира езика, на който е изготвен документът, този документ или най-малко важните части от него трябва да се преведат на един от езиците на договарящата страна, на територията на която се намира получателят. Ако органът, който изпраща документа, знае, че получателят владее само друг език, документът или поне важните пасажии от него се превеждат на този език.
3. Експертът или свидетелят, който не се е отзовал на призовка, изпратена по пощата, дори и ако тази призовка съдържа изрично разпореждане, не се санкционира и не подлежи на принудителна мярка, ако се появи по-късно доброволно на територията на молещата държава и не бъде отново редовно призван. Органът, който изпраща призовката по пощата, следи тя да не съдържа предупреждение за наказание. Тази разпоредба не засяга член 34 от Договора за Бенелюкс относно екстрадицията и взаимопомощта по наказателноправни въпроси от 27 юни 1962 г., изменен с протокола от 11 май 1974 г.
4. Ако деянието, за което се отнася молбата за правна помощ, е наказуемо според законите на двете договарящи страни като правонарушение, преследвано от административни органи и решението на които може да доведе до производство пред съд, който е компетентен по наказателни дела, при изпращането на съдебни документи по пощата трябва по същество да се спазват разпоредбите на параграф 1.
5. Без да се засягат разпоредбите на параграф 1, изпращането на съдебни документи може да се извърши чрез съдебните органи на замолената договаряща страна, когато адресът на получателя не е известен и молещата договаряща страна изисква връчването на документа на лицето.

Член 53

1. Молбите за правна помощ могат да се отправят директно до съдебните органи и да им се отговаря по същия начин.
2. Параграф 1 не накърнява възможността за изпращането и отговорите по молбите между министерствата на правосъдието или чрез централните национални звена на Международната организация на криминална полиция.
3. Молбите за временен трансфер или транзит на лица, които са във временен арест или задържане или са обект на наказателна мярка за задържане, както и периодичният или еднократен обмен на данни по съдебното досие, трябва да се осъществяват чрез министерствата на правосъдието.
4. По смисъла на Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 20 април 1959 г., когато става въпрос за Федерална република Германия, министерство на правосъдието се разбира федералният министър на правосъдието и министрите или сенаторите на правосъдието на федералните провинции (Ländern).
5. Събраната информация във връзка с дела за нарушаване на законодателството относно времето за шофиране и почивка съгласно член 21 от Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 20 април 1959 г. или член 42 от Договора за Бенелюкс относно екстрадицията и взаимопомощта по наказателноправни въпроси от 27 юни 1962 г., изменен с протокола от 11 май 1974 г., може да се препрати

от съдебните органи на молещата договаряща страна към съдебните органи на замолената договаряща страна.

ГЛАВА 3 **ПРИЛАГАНЕ НА ПРИНЦИПА NE BIS IN IDEM**

Член 54

Лице, което е осъдено в една договаряща страна, не може да бъде преследвано за същите деяния в друга договаряща страна, при условие че когато лицето е осъдено, санкцията е изпълнена или е в процес на изпълнение, или не може да се изпълни по силата на законите в договарящата страна, в която е произнесена.

Член 55

1. Към момента на ратифицирането, приемането или одобряването на настоящата конвенция договарящата страна има право да декларира, че не се обвързва с член 54 в един или няколко от следните случаи:

а) когато деянията, за които се отнася чуждестранната присъдата, са били извършени изцяло или от части на нейна територия; в последния случай това изключение не се прилага за деяния, които са били извършени частично на територията на договарящата страна, в която е произнесена присъдата;

б) когато деянията, за които се отнася чуждестранната присъдата, представляват престъпление срещу националната сигурност или срещу други също така основни интереси на тази договаряща страна;

в) когато деянията, за които се отнася чуждестранната присъдата, са извършени от чиновник на тази договаряща страна в нарушение на служебните му задължения.

2. Договаряща страна, която е декларирала посоченото в параграф 1, буква б) изключение, уточнява и видовете престъпления, към които се прилага това изключение.

3. Във всеки един момент договаряща страна може да оттегли подобна декларация, която е направена за едно или няколко от посочените в параграф 1 изключения.

4. Изключенията, които са били предмет на декларацията по силата на параграф 1, не се прилагат, когато съответната договаряща страна е поискала за същите деяния съдебно преследване в друга договаряща страна или е приела екстрадицията на засегнатото лице.

Член 56

Ако лице с окончателна присъда в една договаряща страна стане обект на наказателно преследване за същите деяния в друга договаряща страна, всяко изтърпяно наказание или предварително задържане на територията на последната договаряща страна за същото деяние, трябва да се приспадне от всяко ново наложено наказание. Доколкото националното законодателство позволява това, също така се налагат други санкции, различни от лишаване от свобода, които вече са изтърпени.

Член 57

1. Когато едно лице е осъдено за престъпление в една договаряща страна и компетентните органи на тази договаряща страна имат основание да считат, че обвинението се отнася за същите деяния като тези, за които има окончателна присъда в друга договаряща страна, ако сметат за необходимо, тези органи изискват съответните сведения от компетентните органи на договарящата страна, на чиято територия е произнесена присъдата.

2. Изискваната информация се предава своевременно и се взема под внимание в хода на делото.

3. Към момента на ратифицирането, приемането или одобряването на настоящата конвенция всяка договаряща страна посочва органите, които имат правомощия да изискват и да получават информацията, която е предвидена в настоящия член.

Член 58

Предходните разпоредби не са пречка за прилагането на по-обхватни национални разпоредби относно действието на принципа *ne bis in idem* по отношение на чуждестранни съдебни решения.

ГЛАВА 4 ЕКСТРАДИЦИЯ

Член 59

1. Разпоредбите на настоящата глава имат за цел да допълнят Европейската конвенция за екстрадиция от 13 септември 1957 г., взаимоотношенията между договарящите страни, които са членове на Икономическия съюз Бенелюкс, глава I от Договора за Бенелюкс за екстрадиция и взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 27 юни 1962 г., изменен с протокола от 11 май 1974 г., и да улеснят прилагането на посочените споразумения.

2. Параграф 1 не засяга прилагането на по-обхватните разпоредби от двустранните споразумения, които са в сила между договарящите страни.

Член 60

В отношенията между две договарящи страни, от които едната не е страна по Европейската конвенция за екстрадиция от 13 септември 1957 г., се прилагат разпоредбите на посочената конвенция, като се отчитат направените резерви или декларации към момента на ратифицирането на настоящата конвенция, или за договарящите страни, които не са страни по конвенцията към момента на ратифицирането, одобряването или приемането на настоящата конвенция.

Член 61

Френската република се задължава да екстрадира по молба на една от договарящите страни лицата, които са преследвани за деяния, които са наказуеми съгласно френското законодателство, с наказание лишаване от свобода или предварителна мярка лишаване от свобода до минимум две години и по законите на другата договаряща страна с наказание лишаване от свобода или предварителна мярка за задържане с максимален срок не по-малко от една година.

Член 62

1. Относно прекратяването на давността единствено приложими са разпоредбите на молещата договаряща страна.

2. Предоставена от замолена договаряща страна амнистия не е пречка за екстрадиция с изключение на случаите, когато наказуемото деяние е от компетентността на тази договаряща страна.

3. Липсата на обвинителен акт или официално делегиране на компетентност, които разрешават преследването, които са необходими само съгласно законодателството на замолената договаряща страна не засяга задължението за екстрадиция.

Член 63

Договарящите страни се задължават съгласно конвенцията и по член 59 от Договора да екстрадират помежду си лица, които са преследвани от съдебните органи на молещата договаряща страна, за престъпленията по член 50, параграф 1 или са издирвани от нея за изпълнение на присъда или предварителна мярка, които са постановени за такова престъпление.

Член 64

Сигнал, въведен в Шенгенската информационна система съгласно член 95, има силата на молба за предварителен арест по смисъла на член 16 от Европейската конвенция за екстрадиция от 13 септември 1957 г. или на член 15 от Договора за Бенелюкс относно екстрадиция и взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 27 юни 1962 г., изменен с протокола от 11 май 1974 г.

Член 65

1. Без да се засяга възможността за използване на дипломатически пътища, молбите за екстрадиция и транзит се подават от компетентното министерство на молещата договаряща страна до компетентното министерство на замолената договаряща страна.

2. Компетентните министерства са:

- за Кралство Белгия : Министерство на правосъдието,
- за Федерална република Германия : Федералното министерство на правосъдието и министрите и сенаторите на правосъдието на федералните провинции (Ländern);
- за Френската република : Министерството на външните работи;
- за Великото херцогство Люксембург : Министерството на правосъдието;
- за Кралство Нидерландия : Министерството на правосъдието.

Член 66

1. Когато екстрадицията на издирвано лице не е изрично забранена според законите на договарящата страна, до която е подадена молба, тази договаряща страна може да разреши екстрадицията, без да бъде образувано производство за екстрадиция, при условие че издирваното лице се съгласи чрез протокол, който се изготвя от член на съдебните органи след изслушването на лицето и след като лицето бъде информирано за правото си за образуване на производство по екстрадицията му. По време на изслушването издирваното лице може да ползва адвокат.

2. В случай на екстрадиция по параграф 1 издирваното лице, което изрично декларира, че се отказва от защитата, която му се полага според специалния принцип, няма право да анулира тази си декларация.

ГЛАВА 5

ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА НАКАЗАТЕЛНИ ПРИСЪДИ

Член 67

Посочените по-долу разпоредби целят да допълнят Конвенцията на Съвета на Европа от 21 март 1983 г. за трансфер на осъдени лица между договарящите страни, които са страни по посочената конвенция.

Член 68

1. Договарящата страна, на чиято територия е наложено наказание лишаване от свобода или задържане с влязла в сила присъда на гражданин на друга договаряща страна, който чрез бягство в своята държава е осуетил изпълнението на това наказание или на

заповедта за задържане, може да поиска от последната договаряща страна, ако избягалото лице се намира на нейна територия, тя да изпълни присъдата или заповедта за задържане.

2. Замолената договаряща страна може по молба на молещата договаряща страна преди пристигането на документите, които подкрепят молбата за изпълнение на наказанието или на заповедта за задържане, или на оставащата за изтърпяване част да бъде приложено и преди да бъде взето решение по тази молба, да постави лицето под предварителен арест, за да гарантира неговото присъствие на територията на замолената договаряща страна.

Член 69

Прехвърлянето на изпълнението на присъдата по член 68 не се нуждае от съгласие на лицето, срещу което е произнесена присъдата или предварителната мярка. Останалите разпоредби на Конвенцията на Съвета на Европа за трансфер на осъдени лица от 21 март 1983 г. се прилагат *mutatis mutandis*.

ГЛАВА 6 НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА

Член 70

1. Договарящите страни съставят постоянна работна група, която има задължение да разглежда общите въпроси, които са свързани с борбата с престъпленията в областта на наркотичните вещества и при необходимост да изготвя предложения за подобряване на практическите и техническите аспекти на сътрудничеството между договарящите страни. Работната група предоставя своите предложения на изпълнителния комитет.

2. Работната група по параграф 1, чиито членове се назначават от компетентните национални органи, включва представители на службите, които изпълняват полицейски и митнически функции.

Член 71

1. Договарящите страни се задължават по отношение на пряката или непряката продажба на наркотични и психотропни вещества от всякакъв вид, включително канабис, както и притежанието на такива вещества с цел продажба или износ в съответствие със съществуващите конвенции на Организацията на обединените нации *, да предприемат всички необходими мерки за предотвратяване и наказване на незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества.

2. Договарящите страни се задължават да предотвратяват и наказание чрез административни или наказателни производства на нелегалния износ на наркотични и психотропни вещества, включително канабис, без да се накърняват съответните разпоредби на членове 74, 75 и 76.

3. С цел борба срещу незаконния внос на наркотични и психотропни вещества, включително канабис, договарящите страни засилват контрола на движението на хора и стоки, както и на превозни средства по външните граници. Тези мерки се уточняват от работната група по член 70. Тази работна група взема предвид, *inter alia*, предислоцирането на част от полицейския и митнически състав, освободен от контрола по вътрешните граници, както и използването на съвременни методи и на кучета за откриване на наркотици.

* Единна конвенция за наркотичните вещества от 1961 г., изменена с протокола от 1972 г. за изменение на Единната конвенция за наркотичните вещества от 1961 г; Конвенция от 1971 за психотропните вещества; Конвенция на ООН от 20 декември 1988 г. за незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества.

4. За да гарантират спазването на разпоредбите на настоящия член, договарящите страни осъществяват специално наблюдение на местата, за които се знае, че се използват за трафик на наркотици.

5. По отношение на борбата срещу незаконната употреба на наркотични и психотропни вещества от всякакъв вид, включително канабис, договарящите страни правят всичко възможно за предотвратяване и борба с отрицателния ефект от тази незаконна употреба. Всяка договаряща страна поема отговорност да предприеме мерки в такава насока.

Член 72

В съответствие със своите конституции и национални правни системи договарящите страни гарантират приемането на законови разпоредби за залавяне и конфискация на продукти от незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества.

Член 73

1. В съответствие със своите конституции и национални правни системи договарящите страни се задължават да вземат мерки за осигуряване на контролирани доставки при незаконния трафик на наркотични и психотропни вещества.

2. Решението за прибягване към контролирани доставки се взема за всеки отделен случай на основата на предварително разрешение от всяка от съответните договарящи страни.

3. Всяка договаряща страна отговаря за провеждането и контрола на операцията на своя територия и има право на намеса.

Член 74

Относно законната търговия с наркотични и психотропни вещества договарящите страни се съгласяват, че контролните действия, произтичащи от задълженията им съгласно конвенциите на ООН, посочени в член 71, които се извършват на вътрешните граници, се пренасят, доколкото е възможно, във вътрешността на държавата.

Член 75

1. Относно пътниците, които пътуват към териториите на договарящите страни или на техните територии, тези лица имат право да пренасят упойващи и психотропни вещества с цел медикаментозно лечение, ако представят при всяка проверка удостоверение, издадено и заверено от компетентен орган на тяхната държава по местопребиваване.

2. Изпълнителният комитет установява формата и съдържанието на посоченото в параграф 1 удостоверение, издадено от някоя от договарящите страни, а именно данните за естеството и вида на продуктите и веществата, както и продължителността на пътуването.

3. Договарящите страни се информират взаимно чрез компетентните си органи, които отговарят за издаването и заверката на посоченото в параграф 2 удостоверение.

Член 76

1. Договарящите страни предприемат при необходимост и според тяхната медицинска, етична и практическа употреба съответните мерки за контрол на наркотичните и психотропните вещества, които на територията на една или няколко договарящи страни подлежат на по-строг контрол, отколкото на тяхната собствена територия, с цел да не изложат на риск ефективността на този контрол.

2. Параграф 1 се прилага и за вещества, които са често използвани за производството на наркотични и психотропни вещества.
3. Договарящите страни се информират взаимно за предприетите мерки за контрол на законната търговия по параграфи 1 и 2 на такива вещества.
4. Срещаните по този повод проблеми редовно се излагат пред изпълнителния комитет.

ГЛАВА 7 ОГНЕСТРЕЛНИ ОРЪЖИЯ И БОЕПРИПАСИ

Член 77

1. Договарящите страни се задължават да приведат в съответствие с разпоредбите на настоящата глава своите национални закони, подзаконови и административни разпоредби относно придобиване, притежаване, търговия и предаване на огнестрелни оръжия и боеприпаси.
2. Настоящата глава засяга придобиването, притежаването, търговията и предаването на огнестрелни оръжия и боеприпаси от физически и юридически лица. Тя не се отнася за доставки или придобиване и притежаване на огнестрелни оръжия и боеприпаси от централните и местни власти, въоръжените сили и полицията, нито за производство на огнестрелни оръжия и боеприпаси от публични предприятия.

Член 78

1. В рамките на настоящата глава огнестрелните оръжия се класифицират по следния начин:
 - а) забранени огнестрелни оръжия;
 - б) огнестрелни оръжия, които подлежат на разрешение;
 - в) огнестрелни оръжия, които подлежат на деклариране.
2. Затварящият механизъм, магазинът и цевта на огнестрелното оръжие попадат под същите разпоредби, които се отнасят се до устройството, чиято съставна част представляват.
3. За целите на настоящата конвенция "къси огнестрелни оръжия" означават огнестрелните оръжия, чиято дължина на цевта не надвишава 30 cm или чиято цялостна дължина не е повече от 60 cm; "дълги огнестрелни оръжия" са всички други огнестрелни оръжия.

Член 79

1. Списъкът на забранените за употреба огнестрелни оръжия и боеприпаси включва следното:
 - а) огнестрелни оръжия, които са използвани по правило за военни цели;
 - б) автоматични огнестрелни оръжия дори когато не се използват за военни цели;
 - в) огнестрелни оръжия, които наподобяват други предмети;
 - г) боеприпаси с пронизващ, експлозивен или запалителен заряд, както и метателните съоръжения за тях;
 - д) боеприпаси за пистолети и револвери с дум-дум куршуми или с кух връх, както и метателните съоръжения за тях.
2. В особени случаи е възможно компетентните органи да разрешат притежаването на огнестрелните оръжия и боеприпасите по параграф 1, ако това не застрашава общественения ред и сигурност.

Член 80

1. Списъкът на огнестрелните оръжия и боеприпаси, чието придобиване и притежание подлежат на разрешение, включва най-малко следните оръжия, ако употребата им не е забранена:

- а) къси полуавтоматични огнестрелни оръжия и винтовки;
- б) къси еднострелни оръжия с централно ударно възпроизвеждане на изстрел;
- в) къси еднострелни оръжия с периферно ударно възпроизвеждане на изстрел, чиято цялостна дължина не надхвърля 28 cm;
- г) дълги полуавтоматични огнестрелни оръжия, на които магазинът и гнездото побират повече от три патрона;
- д) дълги винтовки и гладкоцевни пушки с дължина на цевта не повече от 60 cm;
- е) полуавтоматични огнестрелни оръжия за граждански цели, които наподобяват военни оръжия с автоматичен механизъм.

2. Списъкът на огнестрелните оръжия и боеприпаси, които подлежат на разрешение, не включва:

- а) сигнално предупредителни оръжия, оръжия за разпръскване на сълзотворен газ, при условие че е гарантирана техническата невъзможност да се преправят с обикновени средства в оръжия, които са способни да изстрелват куршуми, и че при изстрелването на дразнеща субстанция не причиняват непоправими вреди на хората;
- б) дълги полуавтоматични огнестрелни оръжия, на които магазинът и гнездото не побират повече от три патрона преди презареждане, при условие че пълнителят им е невъзможно да се смени или е гарантирана техническата невъзможност да се преправят с обикновени средства в оръжия, чиито магазин и гнездо побират повече от три патрона.

Член 81

Списъкът на огнестрелните оръжия, които подлежат на деклариране, при условие че тези оръжия не са забранени за употреба и не подлежат на разрешение, включва:

- а) дълги винтовки;
- б) дълги еднострелни нарезни пушки;
- в) къси еднострелни оръжия с периферно ударно възпроизвеждане на изстрел, с цялостна дължина по-голяма от 28 cm;
- г) оръжията, които изброени в член 80, параграф 2, буква б).

Член 82

Списъкът на посочените в членове 79, 80 и 81 оръжия не включва:

- а) огнестрелни оръжия, чийто модел или дата на производство са отпреди 1 януари 1870 г. с някои изключения, при условие че не могат да стрелят с боеприпаси, които са предназначени за забранените за употреба или подлежащи на разрешение оръжия;
- б) възпроизведени оръжия от групата, която е описана в буква а), при условие че не могат да се използват с патрони с метална обвивка;
- в) огнестрелни оръжия, които са направени непригодни за употреба с всякакви боеприпаси в резултат на прилагането на гарантирани технологии, със заверка от официалните органи или призната от такъв официален орган.

Член 83

Разрешението по член 80 за придобиване и притежаване на огнестрелно оръжие се издава само на лице, което:

- а) е навършило 18 години с изключение на използване на оръжието за ловни или спортни цели;

- б) не страда от психически или физически заболявания, които го правят непригодно за придобиване или притежание на оръжие;
- в) ако лицето не е осъждано за престъпление и няма основание да се смята, че лицето може да бъде заплаха за обществения ред и сигурност;
- г) има посочени причина за издаване на разрешение за придобиване или притежание на оръжие.

Член 84

1. Декларирането на оръжията, които са изброени в член 81, се въвеждат в регистър, който се води от лицата, които са посочени в член 85.
2. Когато оръжието е предоставено от лице, което не фигурира в член 85, декларирането трябва да се изготви според условия, които се определят от всяка от договарящите страни.
3. Декларирането по настоящия член трябва да съдържа необходимите данни за установяване самоличността на притежателя и идентификация на оръжията, за които се отнася.

Член 85

1. Договарящите страни се задължават да наложат изискване за разрешение на производителите и на търговците на огнестрелни оръжия, които подлежат на разрешение, както и да поставят изискване за деклариране на производителите и на търговците на огнестрелни оръжия, които подлежат на деклариране. Разрешението за придобиване и притежаване на огнестрелни оръжия, които подлежат на разрешение обхваща и огнестрелните оръжия, които подлежат на деклариране. Договарящите страни подлагат производителите и търговците на оръжия на проверки, с което се гарантира ефективен контрол.
2. Договарящите страни се задължават да приемат разпоредби, които да поставят минимално изискване всички оръжия да имат постоянна номерация, която да дава възможност за тяхната идентификация, както и да носят марката на производителя.
3. Договарящите страни предвиждат да задължат производителите и търговците да регистрират всички огнестрелни оръжия, които подлежат на разрешение и деклариране; регистрите трябва да позволяват бързо определяне на вида и произхода на огнестрелното оръжие и на лицата, които ги придобиват.
4. За огнестрелните оръжия, които подлежат на разрешение по член 79 и член 80, договарящите страни се задължават да приемат разпоредби, с които да гарантират, че серийният номер и марката на огнестрелното оръжие са въведени в издаденото на притежателя му разрешение.

Член 86

1. Договарящите страни се задължават да приемат разпоредби, които забраняват на законните притежатели на огнестрелни оръжия, които подлежат на разрешение или на деклариране, да преотстъпват тези оръжия на лица, които нямат разрешение за придобиване или удостоверение за деклариране на оръжието.
2. Договарящите страни могат да разрешат временно предоставяне на такива оръжия при определени от тях условия.

Член 87

1. Договарящите страни въвеждат в националното си законодателство разпоредби, които дават възможност за отнемане на разрешението, когато притежателят му не отговаря вече на условията за неговото издаване, които са предвидени в член 83.

2. Договарящите страни се задължават да предприемат подходящи мерки, които обхващат по-специално отнемането на огнестрелни оръжия и отнемането на разрешението и да предвидят съответните санкции за нарушаване на законовите и подзаконовите разпоредби, които се прилагат към огнестрелните оръжия. Санкциите могат да предвиждат конфискация на огнестрелното оръжие.

Член 88

1. Лице, което притежава разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие, не се нуждаят от разрешение за закупуване на боеприпаси за това оръжие.
2. Придобиването на боеприпаси от лица, които нямат разрешение за придобиване на оръжие, подлежи на режима, на който подлежат оръжията, за които са предназначени боеприпасите. Разрешението може да се издаде само за един или за всички видове боеприпаси.

Член 89

Списъците на забранените за употреба огнестрелни оръжия, за подлежащите на разрешение и деклариране огнестрелни оръжия може да се изменя от изпълнителния комитет, като се отчитат техническото и икономическото развитие, както и националната сигурност.

Член 90

Договарящите страни могат да приемат по-строги закони и разпоредби за придобиване и притежаване на огнестрелни оръжия и боеприпаси.

Член 91

1. Договарящите страни се споразумяват на основание Европейската конвенция от 28 юни 1978 г. относно контрола върху придобиването и притежаването на огнестрелни оръжия от физически лица да установят в рамките на националните си законодателства обмен на информация относно придобиването на огнестрелни оръжия от лица — физически лица или търговци на оръжия — чието обичайно местопребиваване или установяване е на територията на друга договаряща страна. За търговец на оръжие на дребно се счита всяко лице, чиято професионална дейност се състои изцяло или отчасти от търговия на дребно на огнестрелни оръжия.

2. Обменът на информация представлява:

а) между две договарящи страни, които са ратифицирали конвенцията по параграф 1: информация за огнестрелните оръжия, които са посочени в допълнение 1, част А, параграф 1, букви от а) до з) от посочената конвенция;

б) между две договарящи страни, от които поне едната е ратифицирала конвенцията по параграф 1: информация за оръжията, за които във всяка от договарящите държави са прилага разрешителен режим или на режим на деклариране.

3. Информацията относно придобиването на огнестрелни оръжия се съобщава незабавно и съдържа следните данни:

а) дата на придобиване и самоличност на притежателя, а именно:

- за физическо лице: фамилия, име, дата и място на раждане, адрес, номер на паспорт или лична карта, дата на издаването им и от кой орган са издадени, дали лицето е търговец на огнестрелно оръжие или не,

- за юридическо лице: име и предмет на дейност на фирмата, седалище на фирмата, фамилия и име, дата и място на раждане, адрес и номер на паспорта или личната карта на лицето, което представлява юридическото лице;

б) модел, фабричен номер, калибър и други характеристики на огнестрелното оръжие, както и серийният му номер.

4. Всяка договаряща страна определя националния орган, който има право да изпраща или получава посочените в параграфи 2 и 3 данни и своевременно да предоставя на останалите договарящи страни измененията, които се отнасят до определения орган.

5. Определеният орган от всяка договаряща страна може да предава информацията, която му е предоставена от местните компетентни полицейски органи и от граничните контролни органи, с цел предотвратяване и преследване на престъпления и закононарушения.

ДЯЛ IV
ШЕНГЕНСКА ИНФОРМАЦИОННА СИСТЕМА
ГЛАВА 1
СЪЗДАВАНЕ НА ШЕНГЕНСКАТА ИНФОРМАЦИОННА СИСТЕМА
Член 92

1. Договарящите страни създават и поддържат обща информационна система, наричана по-долу "Шенгенска информационна система", която се състои от национална част във всяка от договарящите страни и технически информационен център. Чрез Шенгенската информационна система определените от договарящите страни органи чрез автоматизирана система на търсене разполагат с данни за регистрирани лица и вещи при гранични проверки и други полицейски или митнически проверки, които са извършени във вътрешността на договарящата страна съгласно националното законодателство, а във връзка със специфични категории опасности, които са посочени в член 96, за целите на издаване на визи или разрешителни за пребиваване и администрирането на законодателството за чужденци в рамките на прилагане на разпоредбите на настоящата конвенция по отношение на движението на хора.

2. Всяка договаряща страна за своя сметка и на своя отговорност създава и използва своята национална част от Шенгенската информационна система, чието съдържание за използване чрез техническия информационен център е съвместим със съдържанието на националната част от системата на всяка от другите договарящи страни. За гарантиране на бързо и ефективно предаване на данни, както това е предвидено в параграф 3, всяка договаряща страна при създаването на своята национална част се съобразява със съвместно приетите от договарящите страни протоколи и процедури за функциониране на техническия информационен център. Данните, които се съдържат във всяка национална част, от системата са достъпни за извършване на автоматизирано запитване на територията на всяка договаряща страна. Не е възможно да се извикват данни от националните секции на другите договарящи страни.

3. Договарящите страни създават и поддържат за обща сметка и на обща отговорност техническия информационен център на Шенгенската информационна система. Френската република отговаря за техническия информационен център, който ще се е разположен в Страсбург. Техническият информационен център съдържа база данни, която чрез непрекъснатата връзка поддържа идентична информация в базите данни на националните части на системата. В тази база данни на техническия информационен център се съдържат сигнали за издирвани хора и вещи, доколкото те засягат всички договарящи страни. Базата данни на техническия информационен център не съдържа други данни извън посочените в настоящия параграф и в член 113, параграф 2.

ГЛАВА 2

ЕКСПЛОАТАЦИЯ И ИЗПОЛЗВАНЕ НА ШЕНГЕНСКАТА ИНФОРМАЦИОННА СИСТЕМА

Член 93

В съответствие с разпоредбите на настоящата конвенция целта на Шенгенската информационна система е опазване на обществения ред и сигурност, включително националната сигурност, и прилагането на разпоредбите на настоящата конвенция за свободното движение на хора на територията на договарящите страни на основата на информацията, която се съобщава чрез тази система.

Член 94

1. Шенгенската информационна система съдържа само онези категории данни, които са предоставени от всяка от договарящите страни и са необходими за целите, които са посочени в членове от 95 до 100. Договарящата страна, която подава сигнала, решава дали важноста на конкретния случай, дава основание за регистрация в Шенгенската информационна система.

2. Категориите данни са следните:

- а) лица, за които е подаден сигнал;
- б) данни за вещите, които са посочени в член 100, и за превозните средства, които са посочени в член 99.

3. Във връзка с лица информацията не може да е повече от посочените:

- а) фамилия и име, ако има прякор, той се отбелязва отделно;
- б) физически отличителни белези, които не се променят;
- в) първата буква от второто фамилно име;
- г) дата и място на раждане;
- д) пол;
- е) гражданство;
- ж) дали съответните лица са въоръжени;
- з) дали съответните лица си служат с насилие;
- и) причина за сигнала;
- й) мерки, които трябва да се предприемат спрямо това лице.

Други данни, по-специално тези, които са посочени в член 6, първо изречение от Европейската конвенция от 28 януари 1981 г. за защита на лицата при автоматизирана обработка на лични данни, са недопустими.

4. Доколкото една договаряща страна счита, че сигнал съгласно членове 95, 97 или 99 не е съвместим с националното ѝ законодателство, с международните ѝ задължения или с основни национални интереси, тя може впоследствие да прибави към сигнала в базата данни на националната част от Шенгенската информационна система забележка, която прави мерките, които трябва да бъдат предприети въз основа на сигнала, неприложими на нейна територия. Във връзка с това трябва да се проведат консултации с другите договарящи страни. Ако договарящата страна, подала сигнала, не оттегли сигнала, той остава в сила и за другите договарящи страни.

Член 95

1. Данните за лице, за което има молба за арест и екстрадиция, се въвеждат в системата по молба на съдебните органи на молещата договаряща страна.

2. Преди подаване на сигнал, съответната договаряща страна проверява дали според законодателството на замолената договаряща страна, е допустим арест. Ако договарящата страна, която е подала сигнала, има съмнения, тя трябва да проведе консултации със съответните договарящи страни.

Договарящата страна, която подава сигнала изпраща по най-бърз начин на замолените договарящи страни сигнала и следната основна информация, отнасяща се до случая:

- а) органа, който е издал молбата за ареста;
- б) наличието на заповед за арест или на друг акт с аналогична правна сила, както и наличието на влязла в сила присъда;
- в) вида и правната квалификация на престъплението;
- г) описание на обстоятелствата на извършване на престъплението, включително време, място и степен на участие на регистрираното лице в престъплението;
- д) по възможност последиците от престъплението.

3. Замолената договаряща страна може да прибави към регистрацията в базата данни на националната си част от Шенгенската информационна система забележка за забрана на ареста, който е искан на основание регистрацията, до заличаване на тази забележка. Тази забележка трябва да се заличи най-късно двадесет и четири часа след въвеждане на регистрацията, освен когато договарящата страна откаже искания арест на правни основания или по съображения за целесъобразност. В особено изключителни случаи, когато сложността на фактите относно тази регистрация дава основание за това, посоченият по-горе срок се удължава с една седмица. Без да накърняват забележката или решението за отказ, другите договарящи страни могат да извършат поискания чрез регистрацията арест.

4. Ако по изключително спешни причини една договаряща страна изиска незабавно издирване, замолената договаряща страна проверява дали може да оттегли своята забележка. Замолената договаряща страна приема необходимите предварителни мерки за гарантиране, че действията, които предстоят, могат да се извършат веднага след потвърждаване на сигнала.

5. Ако не е възможно да се пристъпи към арест, тъй като разследването още не е приключило или поради решение за отказ на замолената договаряща страна, последната трябва да счита сигнала като сигнал за получаване на сведения за местопребиваването на издирваното лице.

6. Замолените договарящи страни изпълняват предвидените от сигнала мерки в съответствие с действащите конвенции за екстрадиция и националното си законодателство. Те не са длъжни да изпълнят изискваното действие, когато това се отнася за техен гражданин, без да се засяга възможността за извършване на ареста според националното им законодателство.

Член 96

1. Данните за чужденци, за които е подаден сигнал за целите на отказ за влизане, се въвеждат в системата на основание национален сигнал, който се извършва въз основа на решения на компетентни административни органи или съдилища, в съответствие с процедурата по националното законодателство.

2. Решенията могат да се основават на заплахата за обществения ред и сигурност или за националната сигурност, каквато може да представлява присъствието на чужденец на територията на договарящата страна.

Това по-специално може да приложи в случай на:

- а) чужденецът е осъден за престъпление, за което се предвижда лишаване от свобода най-малко една година;
- б) чужденец, за когото има сериозни основания да се счита, че е извършил тежки престъпления, включително тези, които са посочени в член 71, или за когото има конкретни сведения, че възнамерява да извърши такива деяния на територията на договаряща страна.

3. Решенията могат да се основават и на факта, че чужденецът е бил обект на мерки, които включват депортиране, отказ за влизане или придвижване, които не са отменени или преустановени, които включват или са придружени от забрана за влизане, а където е приложимо и от забрана за пребиваване, на основание на неспазване на националното законодателство относно влизането и пребиваването на чужденци.

Член 97

Данните за безследно изчезнали лица или за лица, които в интерес на тяхната сигурност или за предотвратяване на заплахата е необходимо да бъдат поставени временно под полицейска охрана по молба на компетентен орган или компетентен съд на договарящата страна, подала сигнала, се вписват, за да могат полицейските органи да съобщят на договарящата страна, подала сигнала сведения за местопребиваването им или могат да преместят лицата на безопасно място, за да предотвратят по-нататъшното им придвижване, когато това се допуска от националното законодателство. Това се прилага изключително при непълнолетни лица и лица, които по разпореждане на компетентен орган трябва да бъдат принудително поставени под запрещение. При предаването на данни относно безследно изчезнали пълнолетни лица се изисква съгласие това лице.

Член 98

1. Данните за свидетели и лица, които са призовани в съдебен процес във връзка с наказателно производство, за да свидетелстват за деяния, за които са преследвани или за лица, на които следва да се връчи присъда или призовка за явяване с цел изтърпяване на наказание, свързано с лишаване от свобода, се вписват по молба на компетентните съдебни органи за установяване на тяхното местопребиваване или местожителство.
2. Исканите сведения се предават на молещата договаряща страна в съответствие с националното законодателство и приложимите конвенции за взаимопомощ по наказателноправни въпроси.

Член 99

1. Данните относно лица или превозни средства в съответствие с националното законодателство на договарящата страна, подала сигнала се въвеждат за извършване на скрито наблюдение и специален контрол съгласно параграф 5.
2. Сигнал от такъв вид може да бъде подаден за целите на наказателно преследване и предотвратяване на заплахата за обществената безопасност, когато:
 - а) има ясни доказателства да се предполага, че даденото лице възнамерява да извърши или извършва изключително тежки престъпления, или
 - б) общата характеристика на даденото лице, по-специално във връзка с по-рано извършени от него престъпления, дава основание да се предполага, че и занапред това лице ще извършва изключително тежки престъпления.
3. В допълнение сигналът може да бъде подаден в съответствие с националното законодателство, по молба на органите, които отговарят за националната сигурност, когато има конкретни данни, на основание на които може да се предполага, че информацията по параграф 4 се отнася за предотвратяване на сериозна заплахата от това лице или за други сериозни заплахы за вътрешната и външната национална сигурност. Договарящата страна, която подава сигнала, е длъжна да проведе предварителни консултации с другите договарящи страни.
4. За целите на скрито наблюдение се събира и съобщава цялата или някоя от следната информация на регистриращия орган при извършване на граничния контрол или на другите полицейски и митнически проверки във вътрешността на държавата:

- а) откриването на лице или автомобил, за които е бил подаден сигнал;
- б) място, време и причина за проверката;
- в) маршрут и цел на пътуване;
- г) лица, които придружават лицето или спътници;
- д) използвано превозно средство;
- е) превозвани вещи;
- ж) обстоятелства, при които лицето или превозното средство са открити.

При събирането на тази информация трябва да се вземат мерки да не се застрашава скритият характер на наблюдението.

5. При посочения в параграф 1 специален контрол за постигане на посочените в параграф 2 и 3 цели в съответствие с националното законодателство може да се извършва обиск на лицето, претърсване на превозното средство и на превозваните вещи. Ако в съответствие с националното законодателство на една от договарящите страни специалният контрол е недопустим, той автоматично се заменя със скрито наблюдение по отношение на тази договаряща държава.

6. Замолена договаряща страна може да добави забележка към сигнала в националната част на Шенгенската информационна система, че до заличаване на забележката е забранено изпълнението на мярката, която е предвидена въз основа на сигнала, за скрито наблюдение или специален контрол. Забележката трябва да бъде заличена не по-късно от 24 часа след вписването на сигнала с изключение на случаите, при които договарящата страна не откаже изпълнението на исканата мярка от правни съображения или по специални съображения за бързина. Без да се засягат забележката или решението за отказ, другите договарящи страни могат да изпълнят исканата в сигнала мярка.

Член 100

1. В Шенгенската информационна система се въвеждат данни за издирвани вещи с цел конфискация или за да послужат като доказателство в съдебен процес.

2. Ако при търсене в системата се установи, че има сигнал за откритата вещ, органът който е установил това, се свързва с органа, подал сигнала, с цел съгласуване на необходимите мерки. За тази цел в съответствие с настоящата конвенция могат да се съобщават и лични данни. Мерките се изпълняват в съответствие с националното законодателство на договарящата страна, в която е била открита вещта.

3. В системата се вписват данни за следните категории вещи:

- а) откраднати, незаконно присвоени или изгубени моторни превозни с обем на двигателя над 50 cm³;
- б) откраднати, незаконно присвоени или изгубени ремаркета и каравани с тегло без товар над 750 kg;
- в) откраднати, незаконно присвоени или изгубени огнестрелни оръжия;
- г) откраднати, незаконно присвоени или изгубени празни официални документи;
- д) откраднати, незаконно присвоени или изгубени документи за самоличност (паспорт, лична карта, свидетелство за управление на моторно превозно средство)
- е) банкноти (подозрителни банкноти).

Член 101

1. Достъп до въведените в Шенгенската информационна система данни, както и правото за директно търсене на тези данни, имат изключително органите, които отговарят за:

- а) граничния контрол;

- б) другият полицейски и митнически контрол във вътрешността на страната и тяхната координация
2. Освен това достъп до въведените съгласно член 96 данни, както и правото за директно търсене на тези данни имат органите, които са компетентни за издаването на визи, централните органи, които са компетентни за разглеждането на молбите за виза, както и органите, които са компетентни за издаването на разрешения за пребиваване и обслужване на чужденци в рамките на прилагането на разпоредбите от настоящата конвенция относно движението на хора. Достъпът до данните се урежда от националното законодателство на всяка договаряща страна.
 3. Ползвателите могат да търсят само данните, които са необходими за изпълнение на техните задачи.
 4. Всяка договаряща страна предава на изпълнителния комитет списък на компетентните органи, които имат право да търсят данни от Шенгенската информационна система, като за всеки орган се посочва и видът на данните, които той може да търси, както и целта.

ГЛАВА 3

ЗАЩИТА И СИГУРНОСТ НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ В ШЕНГЕНСКАТА ИНФОРМАЦИОННА СИСТЕМА

Член 102

1. Договарящите страни могат да използват данните, които са посочени в членове от 95 до 110, единствено за целите, които са определени за всеки вид сигнал в съответствие с тези членове.
2. Данните могат да са копирани само за технически цели, ако това е необходимо за прякото търсене на органите по член 101. Сигнали, подадени от други договарящи страни не могат да се копират от националната част на Шенгенската информационна система в други национални бази данни.
3. По отношение на сигналите по членове от 95 до 100 от настоящата конвенция всяко дерогиране от параграф 1 за преминаване от един вид сигнал в друг трябва да се основава на необходимост от предотвратяване на тежка заплаха за обществения ред и сигурност поради важни причини за националната сигурност или за предотвратяване на тежко престъпление. За тази цел трябва да се получи предварително разрешение от договаряща страна, подала сигнала.
4. Данните не могат да се използват за административни цели. Чрез дерогация регистрираните съгласно член 96 данни могат да се използват в съответствие с националното законодателство на всяка една договаряща страна само за целите, които са определени в член 101, параграф 2.
5. Всяко използване на данни, което не съответства на параграфи 1-4, се счита за злоупотреба съгласно националното законодателство на всяка договаряща страна.

Член 103

Всяка договаряща страна гарантира, че приблизително всяко десето предаване на лични данни се протоколира в националната част на Шенгенската информационна система от администратора на базата данни, за да се провери допустимо ли е търсенето, или не. Записът може да се използва само за тези цели и се изтрива след шест месеца.

Член 104

1. Сигналите се урежда от националното законодателство на всяка договаряща страна, която подава сигнала, освен ако в настоящата конвенция няма по-строги изисквания.

2. Доколкото в настоящата конвенция не се съдържат особени разпоредби при използването на данни от националната част на Шенгенската информационна система, за включените данните в националната част на Шенгенската информационна система се прилага националното законодателство на съответната договаряща страна.

3. Доколкото в настоящата конвенция не се съдържат специални разпоредби по отношение на мерките, които произтичат от сигнала, се прилага националното законодателство на замолената договаряща страна. Доколкото в настоящата конвенция се съдържат особени разпоредби по отношение на мерките, произтичащи от сигнала, правомощията за провеждането им се уреждат от националното законодателство на замолената договаряща страна. Ако исканите мерки не могат да се изпълнят, замолената договаряща страна незабавно информира за това регистриращата договаряща страна.

Член 105

Регистриращата договаряща страна отговаря за точността, актуалността и законосъобразността на данните, които се въвеждат в Шенгенската информационна система.

Член 106

1. Само регистриращата договаряща страна може да прави изменения, допълнения, корекции или да заличава данни, които е въвела.

2. Ако договаряща страна, която не е подала сигнала, има основания да счита, че данните са неверни или са неправомерно въведени в системата, тя незабавно съобщава за това на договарящата страна, която е подала сигнала, а последната е задължена незабавно да провери това съобщение и при необходимост да поправи или да заличи информацията.

3. Ако договарящите страни не могат да постигнат споразумение, договарящата страна, която не е подала сигнала, предоставя случая пред общия контролен орган по член 115, параграф 1 за получаване на неговото становище.

Член 107

Когато едно лице вече е било обект на сигнал в Шенгенската информационна система, договарящата страна, която въвежда нов сигнал, съгласува с договарящата страна, която е въвела първия сигнал. За тази цел договарящите страни могат да установят общи разпоредби.

Член 108

1. Всяка договаряща страна определя орган, който има централна отговорност за националната част от Шенгенската информационна система.

2. Всяка от договарящите страни извършва регистрациите на сигналите в системата чрез този орган.

3. Посоченият орган отговаря за доброто функциониране на националната част от Шенгенската информационна система и предприема съответните мерки за гарантиране спазването на разпоредбите от настоящата конвенция.

4. Договарящите страни взаимно се информират чрез депозитаря относно органа по параграф 1.

Член 109

1. Правото на всяко лице да има достъп до данни, които се отнасят до него и са включени в Шенгенската информационна система, се упражнява в съответствие със

законодателството на договарящата страна, в която е изразена претенцията за това. Ако това е предвидено в националното законодателство, националният контролен орган по член 114, параграф 1, решава дали информацията да бъде предоставена и при какви условия. Договаряща страна, която не е подала сигнала, може да предоставя информация за тези данни, само ако предварително е дала възможност на договарящата страна, подала сигнала, да заяви своята позиция.

2. Предаване на информация на субекта на данните се отказва, когато това е необходимо за изпълнението на законно задължение във връзка със сигнала или за защита на права и свободи на трети лица. Във всички случаи предаване се отказва за срока на валидност на сигнал за целите на скрито наблюдение.

Член 110

Всяко лице може да поиска поправка на фактически неточни данни, които се отнасят за него или заличаване на неправомерно запазени данни, които се отнасят за него.

Член 111

1. Всяко лице може на територията на всяка договаряща страна да заведе иск пред съдилищата или пред органа, компетентен по националното законодателство за поправка, заличаване или получаване на информация, или за обезщетение във връзка със сигнал, до който се отнасят.

2. Всички договарящи страни се задължават взаимно да изпълняват окончателните решения, постановени от съдилищата или от органите, посочени в параграф 1, без да се засягат разпоредбите на член 116.

Член 112

1. Личните данни, въведени в Шенгенската информационна система за издирване на лица, се съхраняват само за срока, необходим за постигане на целите, за които данните са предоставени. Договаряща страна, подала сигнала трябва да преразгледа необходимостта от по-нататъшно съхранение на тези данни най-късно три години след тяхното вписване. Този срок е една година за сигналите по член 99.

2. Всяка договаряща страна определя при необходимост по-кратки срокове за преразглеждане съгласно нейното национално законодателство.

3. Техническият информационен център на Шенгенската информационна система автоматично информира договарящите страни за планираните заличавания на данни от системата, като това става с предизвестие от един месец.

4. Договаряща страна, подала сигнала може в срока на преразглеждането да реши да продължи сигнала, ако това е необходимо за целите, за които е подаден сигнала. Удължаването на срока на сигнала се съобщава на техническия информационен център. Разпоредбите на параграф 1 се прилагат и за сигнал с удължен срок.

Член 113

1. Данни, които са различни от посочените в член 112, се съхраняват най-много десет години, данните за издадени лични документи и за регистрирани банкноти — най-много за пет години, а тези за моторни превозни средства, ремаркета и каравани за максимален срок от три години.

2. Заличените данни се пазят в техническия информационен център в продължение на една година. През този период те могат да се ползват за допълнителна справка относно тяхната точност или правомерността на въвеждането им в системата. След изтичане на този срок те трябва да бъдат унищожени.

Член 114

1. Всяка договаряща страна определя контролния орган, който отговаря при спазване на националното законодателство за извършването на независим контрол на информацията от националната част от Шенгенската информационна система и проверява дали обработката и използването на въведените в Шенгенската информационна система данни не нарушават правата на субекта на данните. За тази цел контролният орган има достъп до базата данни на националната част от Шенгенската информационна система.
2. Всяко лице има право да поиска от контролните органи да извършат проверка на данните, които се отнасят за него и са включени в Шенгенската информационна система, както и да получи информация относно тяхното използване. Това право се урежда от националното законодателство на замолената договаряща страна. Ако данните са включени от друга договаряща страна, проверката се извършва в тясно сътрудничество с контролния орган на тази договаряща страна.

Член 115

1. Създава се общ контролен орган, който отговаря за контрола на техническия информационен център на Шенгенската информационна система. Този орган е съставен от по двама представители от всеки национален контролен орган. Всяка договаряща страна разполага със съвещателен глас. Контролът се осъществява съгласно разпоредбите на настоящата конвенция, съгласно Конвенцията на Съвета на Европа от 28 януари 1981 г. за защита на лицата при автоматизираната обработка на лични данни, и като се отчита Препоръка № R(87) 15 на Комитета на министрите на Съвета на Европа от 17 септември 1987 г. относно използването на лични данни в полицейския сектор, както и съгласно националното законодателство на договарящата страна, която отговоря за техническия информационен център.
2. Общият контролен орган за техническия информационен център на Шенгенската информационна система има за задача да проверява правилното изпълнение на разпоредбите на настоящата конвенция. За целта той има достъп до техническия информационен център.
3. Общият контролен орган има компетентност и относно анализа на трудностите, които могат да възникнат при прилагането или тълкуването относно експлоатацията на Шенгенската информационна система, както и за разглеждане на проблеми, които могат да възникват при изпълнение на независимия контрол на националните части на договарящите страни или при упражняване правото на достъп до системата и изготвяне на хармонизирани предложения за намиране на общи решения на съществуващите проблеми.
4. Изготвените от общия контролен орган отчети се представят пред органите, на които националните контролни органи представят своите отчети.

Член 116

1. Всяка договаряща страна носи отговорност в съответствие със своето национално законодателство за щетите, причинени на лице, при използване на националната база данни на Шенгенската информационна система. Същото се отнася и за случаите, когато щетите са причинени от договарящата страна, подала сигнала, ако е въвела фактически неточни данни или е запаметила данни неправомерно.
2. Ако договарящата страна, срещу която е заведен иск, не е договарящата страна, подала сигнала, последната е длъжна, при поискване, да възстанови сумите изплатени като обезщетение, освен ако данните са били използвани от замолената договаряща страна в нарушение на настоящата конвенция.

Член 117

1. По отношение на автоматизираната обработка на данни от личен характер, които се съобщават в съответствие с настоящия дял, всяка договаряща страна приема най-късно до влизането в сила на настоящата конвенция необходимите национални разпоредби, за да постигне ниво на защита на данните от личен характер поне равно на това, което произтича от принципите на Конвенцията на Съвета на Европа от 28 януари 1981 г. за защита на лицата при автоматична обработка на личните данни и като се отчита Препоръка № R(87) 15 на Комитета на министрите на Съвета на Европа от 17 септември 1987 г. относно използването на лични данни в полицейския сектор.
2. Предаването на лични данни според настоящия дял може да се осъществи само когато разпоредбите за защита на личните данни по параграф 1 са влезли в сила на територията на договарящите страни, които засяга това предаване на данни.

Член 118

1. За националната част от Шенгенската информационна система всяка договаряща страна се задължава да предприеме мерки за:
 - а) недопускане на неоправомощени лица до оборудване за обработка на данни, което се използва за обработване на лични данни (контрол на достъпа до оборудване);
 - б) недопускане на неразрешено четене, копиране, изменение или отстраняване на информационни носители (контрол на информационните носители);
 - в) недопускане на неразрешено въвеждане на данни, проверка, изменение или заличаване на запаметени лични данни (контрол на съхранението);
 - г) недопускане на използването на автоматизирана система за обработка на данни от неоправомощени лица чрез устройства за предаване на информация (контрол на ползвателите);
 - д) гарантиране, че само лица, които са оправомощени да използват автоматизирана система за обработка на данни, имат достъп до данните, които са обхванати от разрешението за достъп (контрол на достъпа до данни);
 - е) гарантиране на възможността за потвърждаване и установяване на кои органи могат да се съобщават личните данни от устройствата за предаване на информация (контрол на предаването);
 - ж) гарантиране на възможността за последващо потвърждаване и установяване какви лични данни са били въведени в автоматизираната система за обработка на данни, както и кога и от кого са били въведени (контрол на въвеждане);
 - з) недопускане на неразрешено четене, копиране, изменение и заличаване на лични данни в хода на тяхното предаване или пренасянето на информационни носители (контрол на пренасяне);
2. Всяка договаряща страна трябва да предприеме специални мерки, за да гарантира сигурността на данните при предаването им между служби, които се намират извън територията на договарящите страни. Тези мерки трябва да се нотифицират на Общия контролен орган.
3. Всяка договаряща страна може да назначи само специално квалифицирани и подложени на проверка лица за обработката на данни от своята национална част от Шенгенската информационна система.
4. Договарящата страна, която отговаря за техническия информационен център, взема по отношение на последния съответните мерки, които са предвидени в параграфи 1-3.

ГЛАВА 4

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА РАЗХОДИТЕ ЗА ШЕНГЕНСКАТА ИНФОРМАЦИОННА СИСТЕМА

Член 119

1. Разходите по създаване и експлоатация на техническия информационен център по член 92, параграф 3 включително за системата за връзка с националните части на Шенгенската информационна система, са за сметка на договарящите страни. Делът на всяка от договарящите страни в общите разходи се определя според дела на всяка договаряща страна в единната система за данък добавена стойност по смисъла на член 2, параграф 1 от Решението на Съвета на Европейските общности от 24 юни 1988 г. относно системата на собствените средства на Общността.
2. Разходите по създаване и експлоатация на националната част от Шенгенската информационна система се поема поотделно от всяка договаряща страна.

ДЯЛ V

ПРЕВОЗ И ДВИЖЕНИЕ НА СТОКИ

Член 120

1. Договарящите страни съвместно гарантират, че техните закони, подзаконови или административни разпоредби не създават необосновани пречки за движението на стоки през вътрешните граници.
2. Договарящите страни улесняват движението на стоки през вътрешните граници, като извършват формалностите, които са свързани със забрани и ограничения при освобождаване от митница на стоки за домашна употреба. По избор на заинтересованото лице това освобождаване от митница може да се извърши или във вътрешността на договарящата страна, или на вътрешната граница. Договарящите страни се стремят да насърчат освобождаване от митница във вътрешността на договарящата страна.
3. Когато улесненията по параграф 2 не могат да бъдат извършени изцяло или отчасти за някои области, договарящите страни се стремят да създават условията за такива облекчения помежду си или в рамките на Европейската общност.
Настоящият параграф се прилага по-специално за наблюдение на спазването на подзаконовите актове относно разрешителните за превоз и техническите проверки на моторните превозни средства, ветеринарните инспекции и проверките на здравето на животните, ветеринарни проверки на здравето и хигиената, включително инспекции на месо, инспекции за здравето на растенията, както и контрола върху превозването на опасни стоки и отпадъци.
4. Договарящите страни се стремят към хармонизиране на формалностите, които са свързани с движението на стоки по външните граници и контрола за спазването в съответствие с единни принципи. За целта договарящите страни си сътрудничат тясно в рамките на изпълнителния комитет, в рамките на Европейската общност и други международни форуми

Член 121

1. В съответствие с правото на Общността договарящите страни премахват инспекциите върху здравето на растенията и представяне на сертификати за здравето на растенията по отношение на определени видове растения и растителни продукти, които се изискват от правото на Общността.
Изпълнителният комитет приема списъка на растенията и растителните продукти, към които се прилага предвиденото в първа алинея облекчение. Той има право да го

променя и определя датата на влизане в сила на промяната. Договарящите страни се информират взаимно за предприетите мерки.

2. В случай на заплаха от внасяне или разпространение на вредни организми договарящата страна може да изиска временното възстановяване на мерките за контрол, които са установени в правото на Общността и да ги приложи. Тя е длъжна незабавно да писмено уведоми останалите договарящи страни, като обоснове решението си.

3. Сертификатите за здравето на растенията може да продължат да се използват като сертификати, които се изискват по законодателството за защита на видовете.

4. При поискване компетентният орган издава сертификат за здравето на растенията, когато пратката е предназначена изцяло или отчасти за реекспорт, и то доколкото са спазени изискванията за здравето на растенията за съответните растения и растителни продукти.

Член 122

1. Договарящите страни засилват сътрудничеството предвид гарантиране сигурността на превоза на опасни товари и се задължават да хармонизират националните разпоредби по прилагане на международните конвенции, които са в сила. Освен това те се задължават с цел да поддържат настоящото ниво на сигурност:

а) да хармонизират изискванията в областта на професионалната квалификация на шофьорите;

б) да хармонизират условията и честотата на извършвания контрол при превозването и в предприятията;

в) да хармонизират квалификацията на нарушенията и законовите разпоредби относно прилаганите санкции;

г) да осигурят постоянен обмен на информация, както и обмен на опит, придобит по отношение прилаганите мерки и извършвания контрол.

2. Договарящите страни засилват сътрудничеството си в областта на контрола върху пренасяне на опасни и неопасни отпадъци през вътрешните граници.

За това те се стремят да приемат обща позиция по отношение на изменения в директивите на Общността, които се отнасят до контрола и управлението на пренасяне на опасни отпадъци и изготвянето на актове на Общността, които са свързани с неопасни отпадъци, с цел създаване на адекватна инфраструктура за тяхното депониране, както и въвеждане на хармонизирани стандарти на високо ниво за депониране.

В очакване на обща уредба на Общността относно неопасните отпадъци контролът върху пренасянето на тези отпадъци се осъществява на основание на специална процедура, която позволява извършването на проверка на мястото на преработка.

Параграф 1, второ изречение се прилага към настоящия параграф.

Член 123

1. Договарящите страни се задължават да се консултират за премахване помежду им на действащото понастоящем задължение за разрешаване на износа на стратегически промишлени продукти и технологии и при необходимост да заменят споменатия разрешителен режим с по-гъвкава процедура, когато страната на първоначално и крайно местоназначение са договарящи страни.

Като се спазват тези консултации и с цел гарантиране ефикасността на контрол, когато е необходим, договарящите страни се стремят към тясно сътрудничество в

изграждането на механизъм за координация на обмен на информация при спазване на съответните национални разпоредби.

2. По отношение на стратегически промишлени продукти и технологии, на продуктите, които не посочени в параграф 1, договарящите страни се стремят, от една страна, да изпълняват формалностите по износа във вътрешността на договарящата страна, и от друга страна — да хармонизират своите контролни процедури.

3. В рамките на целите по параграфи 1 и 2 по-горе договарящите страни се задължават да се консултират и с останалите заинтересовани партньори.

Член 124

Броят и честотата на проверките на стоки при движение на хора по вътрешните граници се свеждат до възможния минимум. Стремещт към тяхното намаляване и окончателно премахване ще зависи от постепенното освобождаване от мита и бъдещото развитие на приложимите разпоредби по отношение на презграничното движение на хора.

Член 125

1. Договарящите страни сключват споразумения относно командироването на служители за връзка от своите митнически администрации.

2. Командироването на служители за връзка има за цел насърчаването и ускоряването на сътрудничеството между договарящите страни по принцип, и по-специално в рамките на съществуващите конвенции и актове на Общността относно взаимопомощта.

3. Служителите за връзка имат консултативни и помощни функции. Те предоставят информация и изпълняват своите задачи в рамките на инструкциите, подадени им от договарящата страна, която ги е командировала.

ДЛЯ VI ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ

Член 126

1. По отношение автоматизираната обработка на данни от личен характер, които се предават при прилагане на настоящата конвенция, всяка договаряща страна предприема, най-късно до влизане в сила на настоящата конвенция, национални разпоредби, които са необходими за гарантиране на защита на личните данни, които са поне равностойни на тези, които произтичат от принципите на Конвенцията на Съвета на Европа от 29 януари 1981 г. за защита на лицата при автоматизирана обработка на лични данни.

2. Предаване на лични данни по силата на настоящата конвенция може да се извършва само, след като приетите разпоредби за защита на личните данни според параграф 1 влязат в сила на територията на засегнатите от това предаване на данни договарящи страни.

3. В връзка с това при автоматизираната обработка на лични данни, които се предават по силата на настоящата конвенция, се прилагат и следните разпоредби:

а) данните могат да бъдат използвани от договарящата страна, която е техен получател, единствено за целите, които са изброени в настоящата конвенция; използването на данни за други цели е възможно само след предварително разрешение от договарящата страна, която предава данните и при спазване на законодателството на договарящата страна, получател на данните. Разрешението може да бъде дадено, при условие че националното законодателство на съобщаваща договаряща страна позволява това;

- б) данните могат да се използват само от съдебните органи, от отделите и органите, които изпълняват задачи или осъществяват задълженията си в съответствие с целите, които са посочени в буква а);
- в) договаряща страна, която съобщава такива данни, е длъжна да гарантира тяхната точност; ако констатира или по своя инициатива, или по искане на заинтересованото лице, че са били предоставени неточни данни, или били неправомерно предадени; договарящата страна или договарящите страни, които получават данните, незабавно се информирани за този факт. Последните са длъжни да пристъпят към поправка или унищожаване на тези данни, или да посочат, че данните са неточни или неправомерно са предадени;
- г) договаряща страна не може да се позовава на факта, че друга договаряща страна е предала неточни данни, за да се освободи от отговорността, която носи съгласно своето национално законодателство по отношение на увреденото лице. Когато договарящата страна, която е получател на данните, дължи обезщетение за използване на неправилно предадени данни, договарящата страна, която е съобщила данните, възстановява изцяло сумите, които получаващата договаряща страна е платила като обезщетение;
- д) предаването и получаването на лични данни се регистрира в базата данни, от която произхождат и в базата данни, в която се въвеждат;
- е) общият контролен орган по член 115 има право по искане на една от договарящите страни да предостави становище за срещаните трудности при прилагането и тълкуването на настоящия член.
4. Настоящият член не се прилага за предаването на данни по смисъла на дял II, глава 7 и дял IV. Параграф 3 не се прилага по отношение на предаването на данни по смисъла на дял III, глави 2-5.

Член 127

1. Когато личните данни се съобщават на друга договаряща страна в съответствие с разпоредбите на настоящата конвенция, разпоредбите на член 126 се прилагат за предаването на данни от неавтоматизирана база данни и включването им в неавтоматизирана база данни.
2. За случаи, които са различни от тези, които се уреждат с член 126, параграф 1 или параграф 1 от настоящия член, личните данни се предават на друга договаряща страна, в съответствие с настоящата конвенция, член 126, параграф 3 с изключение на буква д). Също така се прилагат следните разпоредби:
- а) предаването и получаването на лични данни се регистрира писмено. Това задължение не се прилага, когато за тяхното използване не е необходима регистрация на данните, по-специално, когато данните не са използвани или са използвани за съвсем кратко време;
- б) получаващата договаряща страна гарантира най-малкото за равностойна на предвидената от нейното национално законодателство защита на тези данни при тяхното използване;
- в) решението, дали да се даде достъп и при какви условия на субекта при негово поискване до информацията относно предадените данни, които се отнасят до него, се урежда от националното законодателство на договарящата страна, към която е отправено искането.
3. Настоящият член не се прилага за предаването на данни по смисъла на дял II, глава 7, дял III, глави 2-5 и дял IV.

Член 128

1. Предаването на лични данни в съответствие с настоящата конвенция може да става само в случаите, когато заинтересованите от предаването договарящи страни посочат национален контролен орган за осъществяване на независим контрол за спазването на разпоредбите на членове 126 и 127 и разпоредбите по прилагането им относно обработка на личните данни от базите данни.

2. Доколкото една договаряща страна е посочила съгласно своето национално законодателство орган за контрол за упражняването в една или повече области на независим контрол за спазването на разпоредбите в областта на защита на лични данни, които не са въведени в досието с данни, тази договаряща страна инструктира същия орган да контролира съответствието с разпоредбите на настоящия дял в съответните области.

3. Настоящият член не се прилага за предаването на данни по смисъла на дял II, глава 7 и дял III, глави 2-5.

Член 129

По отношение предаването на лични данни в съответствие с дял III, глава 1 договарящите страни се задължават, без да се засягат членове 126 и 127, да гарантират защита на личните данни, която съответства на принципите на Препоръка № R (87) 15 на Комитета на министрите на Съвета на Европа от 17 септември 1987 г. относно използването на лични данни в полицейския сектор. Освен това по отношение предаването на данни в съответствие с член 46 се прилагат следните разпоредби:

а) данните могат да се използват от получаващата договаряща страна само за нуждите, които са посочени от договарящата страна — изпращач, и при спазване условията, определени от тази договаряща страна;

б) данните могат да се предават само на полицейски сили и органи; предаването на данни на други служби става само с предварително разрешение на договарящата страна, която предоставя данните;

в) по изрично искане получаващата договаряща страна информира договарящата страна, която предава данните, за начина на използването им и за резултатите, които са получени въз основа на предоставените данни.

Член 130

Ако личните данни се предават чрез служител за връзка, както е предвидено в член 47 или в член 125, разпоредбите на настоящия дял се прилагат само когато служителът за връзка предава тези данни на договарящата страна, която го е командировала на територията на другата договаряща страна.

ДЯЛ VII

ИЗПЪЛНИТЕЛЕН КОМИТЕТ

Член 131

1. За прилагането на настоящата конвенция се създава изпълнителен комитет.

2. Без да се засягат специалните правомощия, които са му поверени по силата на настоящата конвенция, изпълнителният комитет има за основна задача да следи за правилното прилагане на настоящата конвенция.

Член 132

1. Всяка договаряща страна разполага с едно място в изпълнителния комитет. Договарящите страни се представляват в изпълнителния комитет от министъра, който

отговаря за прилагането на настоящата конвенция. При необходимост министърът може да се подпомага от експерти, които да участват в разискванията.

2. Изпълнителният комитет взема своите решения с единодушие. Той изготвя свой процедурен правилник; в тази връзка може да се предвиди писмена процедура за вземане на решение.

3. По искане на представител на една от договарящите страни окончателното решение по отношение на съответен проект, по който изпълнителният комитет е взел решение, може да се отложи най-много с два месеца след представянето на проекта.

4. Изпълнителният комитет може да създава работни групи, които са съставени от представители на администрациите на договарящите страни, които да участват в изготвянето на решенията или за изпълнението на други задачи.

Член 133

Изпълнителният комитет последователно се събира на територията на всяка от договарящите страни. Той се събира толкова често, колкото е необходимо за доброто изпълнение на своите задачи.

ДЯЛ VIII ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 134

Разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат дотолкова, доколкото съответстват на правото на Общността.

Член 135

Разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат при условията на разпоредбите на Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. относно статута на бежанците, изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г.

Член 136

1. Договаряща страна, която предвижда провеждането на преговори с трета страна относно граничния контрол, информира своевременно за това другите договарящи страни.

2. Някоя договаряща страна няма право да сключва с една или няколко трети държави споразумения относно опростяване или премахване на граничния контрол, без да има за това предварителното съгласие на договарящите страни, при условие че се зачита правото на държавите-членки на Европейската общност да сключват такива споразумения съвместно.

3. Разпоредбите на параграф 2 не се прилагат за споразумения, които се отнасят за местния граничен поток, когато тези споразумения съблюдават изключенията и условията, които са установени в член 3, параграф 1.

Член 137

Настоящата конвенция не може да бъде предмет на резерви освен тези, посочени в член 60.

Член 138

За Френската република разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат само за европейската територия на Френската република.

За Кралство Нидерландия разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат само за територията на Кралството в Европа.

Член 139

1. Настоящата конвенция подлежи на ратифициране, приемане или одобряване. Инструментите за ратифициране, приемане или одобряване се депозират при правителството на Великото херцогство Люксембург, което съобщава за това на другите договарящи страни.

2. Настоящата конвенция влиза в сила на първия ден от втория месец след депозирането на последния инструмент за ратификация, приемане или одобряване. Разпоредбите относно създаването, дейността и правомощията на изпълнителния комитет се прилагат от влизането в сила на настоящата конвенция. Останалите разпоредби се прилагат от първия ден на третия месец от влизането в сила на настоящата конвенция.

3. Правителството на Великото херцогство Люксембург нотифицира всички договарящи страни за датата на влизане в сила.

Член 140

1. Всяка държава-членка на Европейската общност може да стане страна по настоящата конвенция. Присъединяването е предмет на споразумение на тази държава с договарящите страни.

2. Това споразумение подлежи на ратифициране, приемане или одобряване от присъединяващата се държава и всяка от договарящите страни. То влиза в сила от първия ден на втория месец след депозирането на последния инструмент за ратификация, приемане или одобряване.

Член 141

1. Всяка договаряща страна има право да изпрати до депозитаря предложение за промяна на настоящата конвенция. Депозитарят предава това предложение на другите договарящи страни. По искане на една договаряща страна договарящите страни преразглеждат разпоредбите на настоящата конвенция, когато по тяхно мнение е възникнала промяна от фундаментален характер на обстоятелства при влизането в сила на конвенцията.

2. Договарящите страни приемат изменения в настоящата конвенция с общо съгласие.

3. Измененията влизат в сила на първия ден от втория месец след деня на депозиране на последния инструмент за ратификация, приемане или одобряване.

Член 142

1. Когато се сключат конвенции между държави-членки на Европейската общност предвид завършването на пространство без вътрешни граници, договарящите страни се споразумяват за условията, при които разпоредбите на настоящата конвенция се заменят или изменят в светлината на съответните разпоредби на такива конвенции.

Договарящите страни отчитат в тази връзка факта, че разпоредбите на настоящата конвенция могат да предвиждат по-активно сътрудничество от това, което произтича от разпоредбите на споменатите конвенции.

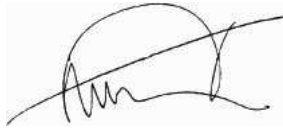
Разпоредби, които влизат в противоречие с приетите разпоредби между държавите-членки на Европейската общност, при всички случаи трябва да се адаптират.

2. За измененията на настоящата конвенция, които договарящите страни считат за необходими, се изисква ратифициране, приемане или одобряване. Разпоредбите на член 141, параграф 3 се прилагат при условие, че измененията няма да влязат в сила преди влизането в сила на съответните конвенции между държавите-членки на Европейската общност.

В доказателство за което долуподписаните упълномощени представители поставят собственоръчен подпис под настоящата конвенция.

Съставено в Шенген на деветнадесети юни хиляда деветстотин и деветдесета година в един оригинал на нидерландски, френски и немски език, като трите текста са еднакво автентични, който оригинал се депозира в архива на правителството на Великото херцогство Люксембург, което изпраща заверено копие до всяка от договарящите страни.

За правителството на Кралство Белгия:

За правителството на Федерална република Германия:

За правителството на Френската република:

За правителството на Великото херцогство Люксембург:

За правителството на Кралство Нидерландия:

ЗАКЛЮЧИТЕЛЕН АКТ

По време на подписване на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. между правителствата на Икономически съюз Бенелюкс, на Федерална република Германия и на Френската република за постепенното премахване на контрола по общите граници, договарящите страни приеха следните декларации:

1. Съвместна декларация по член 139

Държавите, подписали конвенцията, се информират взаимно още преди нейното влизането в сила за всички обстоятелства, които са от значение за разглежданите в конвенцията области и за нейното влизане в сила.

Конвенцията влиза в сила само след като предварителните условия по нейното прилагане са изпълнени от държавите, подписали конвенцията, и че граничният контрол по външните граници е ефективно гарантиран.

2. Съвместна декларация по член 4

Договарящите страни се задължават да направят всички усилия едновременно да се съобразят с този краен срок и да изключат всеки пропуск в сигурността. До 31 декември 1992 г. изпълнителният комитет ще проучи извършения напредък. Кралство Нидерландия подчертава, че не са изключени трудности при спазване на срока за определени летища, ако се придържа към избягването на пропуски, които са свързани със сигурността. Другите договарящи страни отчитат това положение, без това да създава затруднения за вътрешния пазар.

В случай на трудности изпълнителният комитет обсъжда как най-подходящо да се постигне едновременното прилагане на тези мерки по летищата.

3. Съвместна декларация по член 71, параграф 2

Доколкото една договаряща страна дерогира принципа, който е посочен в член 71, параграф 2, в рамките на националната политика за превенция и лечение на зависимостта от наркотични и психотропни вещества, всички договарящи страни имат право да предприемат необходимите административни и наказателни мерки за предотвратяване и наказване на незаконния трафик на такива продукти и вещества, по-специално към територията на другите договарящи страни.

4. Съвместна декларация по член 121

При спазване на правото на Общността договарящите страни премахват инспекциите за здравето на растенията и представянето на сертификати за здравето на растенията, които са предвидени от правото на Общността, за следните растения и растителни продукти:

а) изброените в точка 1, или

б) изброените в точки от 2 до 6, които произхождат от една от договарящите страни.

1. Рязани цветя и части от декоративни растения:

Castanea

Chrysanthemum

Dendranthema

Dianthus

Gladiolus

Gypsophila

Prunus

Quercus

Rosa

Salix

Syringa

Vitis

2. Пресни плодове:

Citrus

Cydonia

Malus

Prunus

Pyrus

3. Дървесина от:

Castanea

Quercus

4. Културална среда, която е съставена изцяло или отчасти от почва и твърди органични вещества, като части от растения, торф и дървесна кора с хумус, без обаче да е изцяло съставена от торф.

5. Семена

6. Живите растения, които са изброени по-долу и фигурират под код по КН в Митническата номенклатура, която е публикувана в Официален вестник на Европейската общност от 7 септември 1987 г.

Код по КН | Название |

06012030 | Луковици, грудки, туберкули, грудести корени и ризоми, във вегетация или цъфтене: орхидеи, зюмбюли, нарциси и лалета |

06012090 | Луковици, грудки, туберкули, грудести корени и ризоми, във вегетация или цъфтене: други |

06023010 | Рододендрон, азалия (Rhododendron simsii/Azalea indica) |

06029951 | Растения нестайни: многогодишни растения |

06029959 | Растения нестайни: други |

06029991 | Стайни растения: цветни растения с пъпки или цветове с изключение на кактусовите |

06029999 | Стайни растения: други |

5. Съвместна декларация по националните политики за убежище

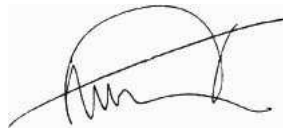
Договарящите страни пристъпват към описание на националните политики за убежище със стремеж към тяхното хармонизиране.

6. Съвместна декларация по член 132

Договарящите страни информират своите национални парламенти за прилагането на настоящата конвенция.

Съставено в Шенген на деветнадесети юни хиляда деветстотин и деветдесета година в един оригинал на нидерландски, френски и немски език, като и трите текста са еднакво автентични, който оригинал се депозира в архива на правителството на Великото херцогство Люксембург, което от своя страна изпраща заверено копие до всяка от договарящите страни.

За правителството на Кралство Белгия:

За правителството на Федерална република Германия:

За правителството на Френската република:

A handwritten signature in black ink, appearing to be a stylized name.

За правителството на Великото херцогство Люксембург:

A handwritten signature in black ink, consisting of a few loops and a vertical line.

За правителството на Кралство Нидерландия:

A handwritten signature in black ink, featuring a large initial 'A' and the name 'A. Post' written below it.

ПРОТОКОЛ

В допълнение на заключителния акт към Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. за постепенно премахване на контрола по общите граници между правителствата на държавите на Икономически съюз Бенелюкс, на Федерална република Германия и на Френската република, договарящите страни приеха следната съвместна декларация и взеха под внимание следните едностранни декларации, направени във връзка с конвенцията:

I. Декларация относно приложното поле на конвенцията

Договарящите страни отбелязват, че след обединението на двете германски държави приложното поле на конвенцията съгласно международното право ще се разпростира също и върху сегашната територия на Германската демократична република.

II. Декларации на Федерална република Германия за тълкуването на конвенцията

1. Конвенцията се сключва, като се отчитат перспективата за обединение на двете германски държави.

Германската демократична република не е чужда страна по отношение на Федерална република Германия.

Член 136 не се прилага в отношенията между Федерална република Германия и Германската демократична република.

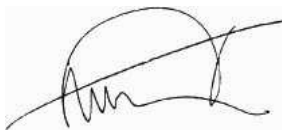
2. Настоящата конвенция не накърнява постигнатите споразумения чрез размяната на писма между Германия и Австрия от 20 август 1984 г., с които се постига облекчаване на граничния контрол по общите им граници за гражданите на двете държави. Тези споразумения трябва да се прилагат при отчитане на приоритетното значение на сигурността и имиграцията за договарящите страни по Споразумението от Шенген по такъв начин, че тези улеснения да се ограничат на практика до австрийските граждани.

III. Декларация на Кралство Белгия по член 67

Процедурата, която е приложима на национално ниво за прехвърляне изпълнението на чужди наказателни присъди не съвпада с предвидената от белгийското законодателство процедура за прехвърляне на осъдени лица между държави, а представлява специална процедура, която ще се определи при ратифицирането на конвенцията.

Съставено в Шенген на деветнадесети юни хиляда деветстотин и деветдесета година в един оригинал на нидерландски, френски и немски език, като и трите текста са еднакво автентични, който оригинал се депозира в архива на правителството на Великото херцогство Люксембург, което от своя страна изпраща заверено копие до всяка от договарящите страни.

За правителството на Кралство Белгия:

За правителството на Федерална република Германия:

За правителството на Френската република:

За правителството на Великото херцогство Люксембург:

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, cursive script.

За правителството на Кралство Нидерландия:

A handwritten signature in black ink, featuring a large, stylized initial 'L' followed by 'L. van der' and 'A. Rosco' written below a horizontal line.

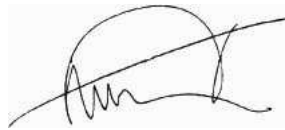
**СЪВМЕСТНА ДЕКЛАРАЦИЯ
ОТ СРЕЩАТА НА МИНИСТРИТЕ И ДЪРЖАВНИТЕ СЕКРЕТАРИ В ШЕНГЕН
НА 19 ЮНИ 1990 ГОДИНА**

Правителствата на договарящите страни по Споразумението от Шенген ще открият или продължават разискванията в следните области:

- подобряване и опростяване на практиките за екстрадиция;
- подобряване на сътрудничеството по преследване на нарушенията на правилата за движение по пътищата;
- режим на взаимно признаване на лишаване от право на управление на моторно превозно средство;
- възможност за взаимно изпълнение на глоби;
- въвеждане на правила за взаимно прехвърляне на наказателни производства, включително възможност за прехвърляне на обвинени лица в тяхната страна по произход;
- въвеждане на правила за репатриране на малолетни, които незаконно са отнети от лицето, което упражнява родителски права;
- по-нататъшно опростяване на контрола върху търговското движение на стоки.

Съставено в Шенген на деветнадесети юни хиляда деветстотин и деветдесета година в един оригинал на нидерландски, френски и немски език, като и трите текста са еднакво автентични, който оригинал се депозира в архива на правителството на Великото херцогство Люксембург, което от своя страна изпраща заверено копие до всяка от договарящите страни.

За правителството на Кралство Белгия:

За правителството на Федерална република Германия:

За правителството на Френската република:

За правителството на Великото херцогство Люксембург:

За правителството на Кралство Нидерландия:

ДЕКЛАРАЦИЯ НА МИНИСТРИТЕ И ДЪРЖАВНИТЕ СЕКРЕТАРИ

На 19 юни 1990 г. представителите на правителствата на Кралство Белгия, на Федерална република Германия, на Френската република, на Великото херцогство Люксембург и на Кралство Нидерландия подписаха в Шенген Конвенция за прилагане на Споразумението от Шенген, подписано на 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите на Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенно премахване на контрола по общите граници между.

При подписването на посочената конвенция те приеха следните декларации:

- Договарящите страни считат, че конвенцията представлява важен етап от създаването на пространство без вътрешни граници и вземат повод от това, за да продължат работата на държавите-членки на Европейската общност в тази посока.

- Министрите и държавните секретари, като отчитат рисковете относно сигурността и нелегалната имиграция, подчертават нуждата от установяване на ефективен контрол по външните граници съгласно единен принцип, както се предвидено в член 6. По-специално, договарящите страни трябва да насърчават хармонизирането на методите на работа по контрола и наблюдението на границите предвид установяването на тези единни принципи.

Освен това изпълнителният комитет предприема всички необходими мерки за установяване на единен и ефективен контрол по външните граници, както и за тяхното конкретно приложение. Тези мерки включват мерки, които дават възможност за установяване на обстоятелствата, при които гражданин на трета страна е влязъл на територията на договарящите страни, прилагането на еднакви условия за отказ за влизане, изготвяне на общ наръчник за служителите, които отговарят за граничния контрол и насърчаване на еднакво ниво на контрол по външните граници чрез обмяна на общи съвместни работни посещения.

При подписването на конвенцията те потвърждават решението на главната група за преговори за създаването на работна група, която да отговаря за:

- информиране преди влизането в сила на конвенция на главната група за всички обстоятелства, които са важни за областите, които са обхванати от конвенцията и за влизането в сила на същата, а именно напредък на хармонизацията на законовите разпоредби в процеса на обединяване на двете германски държави,

- съвместни консултации относно възможните последици от тази хармонизация и нейното отражение върху прилагането на конвенцията,

- предвид безвизовото движение на чужденци — изработване на конкретни мерки и представяне на предложение още преди влизането в сила на конвенцията за хармонизиране на процедурите за извършване на контрол на лица по бъдещите външни граници.